

χρυση αυγη

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΣ

Τό δηλώσαμε ἤδη ἀπό τό πρῶτο μας τεῦχος, ἀλλά ἴσως εἶναι ἀνάγκη νά τό ἐπαναλάβουμε γιά ὁρισμένους, εἴτε ἐκ φύσεως εἴτε ἑκουσίως, μικρόνοες: Ἡ περιοδική ἔκδοσις «Χρυσή Αὐγή» δέν ἀπευθύνεται σ' αὐτούς πού θέλουν ἕνα ἑτοιμοπαράδοτο δόγμα γιά νά καλύψουν τά κενά τῆς στενῆς ἑβραϊκῆς λογικῆς τους, σ' αὐτούς πού περιμένουν νά ἀναγνώσουν φτηνές συνταγές ἐπιλύσεως τῶν μικροπροβλημάτων τους καί σ' αὐτούς πού ἔχουν μόνο τή στείρα ἱκανότητα νά μετροῦν καί νά στατιστικολογοῦν. Ἐν ὀλίγοις, ἡ «Χρυσή Αὐγή» δέν ἀπευθύνεται στή συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἀνθρωποειδῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Ὅλοι αὐτοί καλά θά κάνουν νά ἀσχοληθοῦν μέ ὁτιδήποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό τήν ἀνάγνωσι τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἄς βολευτοῦν σέ κάποια θεσούλα, ὡς κατάλληλα γρανάζια τῆς ἀποκρουστικῆς μηχανῆς, πού ἔχει τό θράσος νά αὐτοαποκαλῆται «ἑλληνική κοινωνία». Ἄς δολοφονήσουν ὁλοκληρωτικά πλέον τό ἐναπομείναν πνεῦμα τους, ὡς πιστοί ἐθελόδουλοι τῶν ἑβραϊκῶν δογμάτων, πού τόσο ἀφθονοῦν στίς μέρες μας. Ἄς ἀπασχολήσουν τή φθηνή καί μικρή λογική τους σέ ὁποιαδήποτε ἐνασχόλησι μέ καθημερινά καί χυδαῖα μικροπράγματα.

Ἄν δέν ὑπάρχουν πλέον στήν Πατρίδα μας ἄνθρωποι, πού νά αἰσθάνωνται τό Αἷμα νά ρέῃ ζεστό στίς φλέβες τους, πού νά συζοῦν μέ τίς φωτεινές Ἀπολλώνιες εἰκόνες ἑνός Ἁρμονικοῦ Παραλόγου Σύμπαντος, πού νά συμμετέχουν στίς Βαγκνερικές συγχορδίες, πού ταράσσουν τή Βούλησι,τότε ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ τό περιοδικό μας νά μήν πωλῆ οὔτε ἕνα ἀντίτυπο.

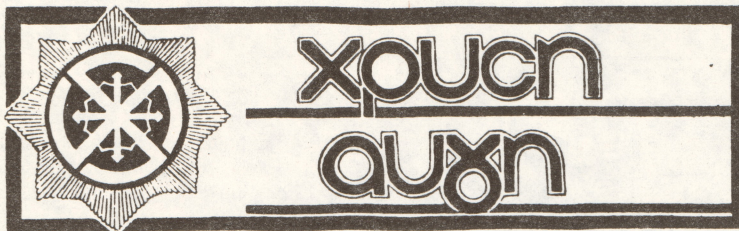
ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

περιοδικη εκδοσις: χρυση αυγη-
-συντασσεται υπο επιτροπης.

τευχος 9ον-μαρτιος απριλιος 1983-δρχ 50

ΑΘΗΝΑΙ: ζωοδοχου πηγης 16 β οροφος-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: λαζαρου αντωνιαδου 1-

Ο Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΙΣΧΟΣ

'Εάν ρωτήσετε ἕνα ἁπλό ἄνθρωπο τοῦ λαοῦ γιατί ἔγινε ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, θά σᾶς ἀπαντήση ὅτι ἔγινε γιατί ὁ Χίτλερ ἤθελε νά κατακτήση τόν κόσμο. Αὐτό τοῦ ἔχει ἐπιβάλλει ἡ προπαγάνδα τῶν νικητῶν νά πιστεύη καί αὐτό πιστεύει. Πέρα ὅμως ἀπό τήν βοή τῆς ἀγορᾶς, μακριά ἀπό τίς ἁγνές ἤ καί κουτοπόνηρες ἐντυπώσεις τοῦ ἀπρόσωπου πλήθους, ὑπάρχουν οἱ Ἄνθρωποι, πού ΠΙΣΤΕΥΟΝ καί ΘΕΛΟΥΝ. Γι' αὐτούς λοιπόν τούς 'Ανθρώπους τά πράγματα εἶναι ξεκάθαρα. Ναί, ὁ Χίτλερ καί ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός ἤθελαν νά κατακτήσουν τόν Κόσμο, γιατί ἔπρεπε νά ὑπάρξη κάποτε μία Βούλησις Κυριαρχίας τοῦ Κόσμου, μιά Βούλησις ὅμως Δυνάμεως καί ὄχι μιά ὑποκριτική συνωμοσία μικρῶν καί ταπεινῶν μηχανοράφων. Γι' ὅσους ποῦν ἐπί τοῦ προκειμένου ὅτι ἡ Δύναμις δέν ἔχει ἠθική φόρμα θά ἀπαντήσουμε ὅτι ὄχι μόνον ἔχει ἠθική ἡ Δύναμις, ἀλλά εἶναι αὐτή καθ' αὐτή ἡ ἠθική τῆς Φυσικῆς Κυριαρχίας. Γι' αὐτό καί ἦταν ἔκφρασις τῆς Κοσμικῆς 'Αρμονίας ὁ Κατακτητής 'Αλέξανδρος, ὁ Ρωμαῖος Αὔγουστος, ὁ Ναπολέων, ὁ 'Αδόλφος Χίτλερ! Σέ καμμία ὅμως περίπτωσι δέν μπορεῖ νά ἐκφράζη τόν Φυσικό Κόσμο καί τήν Παγκόσμια Βούλησι ὁ ἑβραῖος μηχανοράφος τῆς Γουώλ Στρήτ καί τοῦ Κρεμλίνου.

Πέρα ὅμως ἀπό αὐτήν τήν ὀπτική τοῦ θέματος, πού ἀφορᾶ περισσότερο μιά φιλοσοφική κριτική τῆς ἱστορίας ὑπάρχουν τά ἁπλά ἐρωτήματα, πού μέ σαδιστική ἀφέλεια δημιουργοῦνται ἀπό τήν ἐξέλιξι τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου.

Τί κερδίσατε, ἐσεῖς ἁπλοί ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὀπαδοί τῆς δημοκρατίας καί τοῦ μαρξισμοῦ ἀπό τήν «ἧττα» τῆς 'Εθνικοσοσιαλιστικῆς 'Επαναστάσεως; Χαιρέκακα ἀπολαμβάνω τήν προδοσία τῶν προσδοκιῶν σας ἀπό τούς ἀφέντες σας. Ποῦ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ εἰρήνη καί ἡ εὐημερία, πού σᾶς ὑποσχέθηκαν πάνω ἀπό τά καπνίζοντα ἐρείπια τῆς Εὐρώπης; Ποῦ εἶναι τά δάκρυα συμπαθείας, πού χύνατε γιά τούς «ἀθώους» ἑβραίους, «θύματα» τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως; ΑΠΑΤΗΘΗΚΑΤΕ ὅλοι ἐσεῖς, οἱ καλοπροαίρετοι ὀπαδοί τῶν ἐχθρῶν τῆς 'Εθνικοσοσιαλιστικῆς 'Ιδέας!

'Εμεῖς ὅμως δέν ἀσκητεύουμε στήν ἔρημο τῆς 'Ιουδαίας, οὔτε καί ἔχουμε τήν ὑποκρισία γιά νά σᾶς συγχωρέσουμε, γι' αὐτό καί δέν σᾶς ζητοῦμε νά μετανοήσετε. Περιττός κόπος. Στήν 'Ιστορία μετάνοια δέν ὑπάρχει.

ΕΜΕΙΣ, Οἱ 'Εθνικοσοσιαλιστές, Σήμερα Λίγοι, Αὔριο, Λίγοι, Πάντοτε Λίγοι καί γύρω μας ὁ Κόσμος Ὅλος, ΕΜΕΙΣ, οἱ 'Ενθικοσοσιαλιστές εἴμαστε το ΜΕΛΛΟΝ!

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

῾Ο ἐνθικοσοσιαλιστής ἀγωνιστής τῶν ἡμερῶν μας εἶναι ὁ μόνος πού ἀντιτίθεται στό ἰουδαιοχριστιανικό κατεστημένο πού χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας. Εἶναι ὁ μόνος πού ἀντιτίθεται στόν βαθειά ριζωμένο τρόπο ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς, τρόπο καθαρά ὑλιστικό καί δογματικό. Εἶναι αὐτός πού ἀκολουθεῖ τόν δικό του τρόπο ζωῆς, τόν φυσικό τρόπο ζωῆς τοῦ ᾿Αρίου ἀνθρώπου καί ὄχι τόν εὐδαιμονισμό καί ὑλισμό καί ὅλα τά ἄλλα πρότυπα ζωῆς πού προσπαθοῦν νά τοῦ ἐπιβάλλουν τά σημιτογενῆ κέντρα ἀποφάσεων τῆς παρακμῆς. ᾿Ακολουθεῖ τόν τρόπο ζωῆς πού ὁδηγεῖ στήν ὑπέρβασι τοῦ ἀνθρώπου καί τήν προσέγγισι μέ τό ὑπεράνθρωπο, τό θεῖο. ῎Ετσι λοιπόν βλέπουμε καθαρά ὅτι ὁ ἐθνικοσοσιαλιστής δέ θεωρεῖ τή ζωή σάν τό σκαλοπάτι σάν τό τόπο δοκιμασιῶν πού θά τόν ὁδηγήσουν στήν «βασιλεία τῶν οὐρανῶν», ἀλλά καί οὔτε σάν μέσο γιά τήν ἀπόκτησι ὅσο τό δυνατόν περισσοτέρων ἀγαθῶν (ὑλικῶν καί πνευματικῶν). ῾Ο ἐνθικοσοσιαλιστής βλέπει τήν ζωή καί τόν θάνατο μέ ἀγωνιστική διάθεσι, μέ καθαρή σκέψι ἀπηλλαγμένη ἀπό δογματισμό, ἰδεοληψία καί φόβο. Δέν στέκει μέ φόβο μπροστά στή ζωή καί τόν θάνατο γιατί ἔτσι τοῦ ἐπιτάσσει ἡ φύσις του, ἡ φυλετική του ψυχή, ὁ τρόπος ζωῆς του, ἕνας ἡρωϊκός τρόπος ζωῆς πού ὁδηγεῖ μοιραῖα στόν θάνατο. ῾Ο ἐθνικοσοσιαλιστής βαδίζει πρός τόν θάνατο ὄχι γιά νά ἀναπαυθῆ αἰώνια ἤ γιατί βαρέθηκε τήν ζωή ἤ ἀπό δειλία πρός αὐτήν ἀλλά γιατί πιστεύει ὅτι αὐτή ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς ζωῆς εἶναι αὐτή πού ἐπισφραγίζει ὅλες τίς ἄλλες πράξεις καί τούς δίνει νόημα. Γιά τόν ἐθνικοσοσιαλιστή θάνατος δέν σημαίνει ἐξαφάνισις, σημαίνει τελείωσις. Εἶναι ἡ τελευταία μεγάλη του νίκη. ῾Ο θάνατος, ἀκούσιος ἤ ἑκούσιος, δέν ἔχει γι᾿ αὐτόν σημασία ἀφοῦ ὁ δρόμος πού ἐδιάλεξε, ὁ δρόμος τῆς τιμῆς καί τῆς θυσίας, ὁδηγεῖ πάντα στόν ἑκούσιο θάνατο. Πῶς θεωρεῖ ὅμως ὁ ἐθνικοσιαλιστής τήν λεγομένη μετά θάνατον ζωή; Γιά τόν ἐθνικοσοσιαλιστή σῶμα καί πνεῦμα εἶναι ἁρμονικά συνδεδεμένα καί θάνατος εἶναι ἡ μεγάλη αὐτή δύναμις πού σπάει τόν συνδετικό του κρίκο. ῾Ο ἐθνικοσοσιαλιστής χωρίς νά εἶναι ὑλιστής ἀλλά καί χωρίς νά ἐνδύεται μέ τόν ψευτοϊδεαλισμό τοῦ παπαδίστικου παραλογισμοῦ πιστεύει ὅτι μέ τόν θάνατο τά στοιχεῖα αὐτά τῆς δυαδικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπανέρχονται στήν μητέρα δημιουργό φύση. Γιά τόν ἐθνικοσοσιαλιστή ἡ ζωϊκή ἐνέργεια δέν χάνεται, ἁπλῶς ἀλλάζει μορφές. ᾿Εξάλλου ὁ σεβασμός του στό μεγαλεῖο τῆς δημιουργοῦ φύσεως καί ἡ βαθειά πίστις στούς αἰώνιους νόμους τῆς κληρονομικότητος καθώς καί ἡ πίστι ὅτι παρελθόν παρόν καί μέλλον εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα τόν κάνουν νά ἀπορρίπτη τίς ἄλλες ἰουδαϊκές δοξασίες περί βασιλείας τῶν οὐρανῶν, παραδείσου, κολάσεως κλπ ἀπό τή μιά, ὅπως καί τίς ὑλιστικές ψευδοεπιστημονικές θεωρίες περί ἐξαφανίσεως, ἀπό τήν ἄλλη. ῎Ετσι λοιπόν οἱ ψυχές τῶν σκοτωμένων συναγωνιστῶν καθώς εἶπε καί ὁ μέγας φιλόσοφος ALFRED ROZENBERG πολεμοῦν κι αὐτές στό πλευρό μας γιά μιά Νέα Ζωή.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΩΝ ΟΡΩΝ «ΚΡΑΤΟΣ - ΣΥΣΤΗΜΑ - ΠΟΛΙΤΕΙΑ»

᾿Αρχικά ὑπάρχει τό «σύστημα».

Αὐτό πού λέμε «σύστημα» δέν εἶναι παρά μιά δέσμη ἀρχῶν σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ὀργανώνεται ἡ οἰκονομική, κοινωνική καί πολιτική ζωή μιᾶς κοινότητας ἀνθρώπων. ῾Η οἰκονομική ζωή, εἶναι ὁ τρόπος ἐξοικονομήσεως τῶν πρός τό ζῆν ἀγαθῶν.

῾Η κοινωνική ζωή, εἶναι ὁ τρόπος ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μέ τό στενό καί εὐρύτερο κοινωνικό τους περιβάλλον.

Πολιτική ζωή εἶναι ὁ ἀγῶνας τῶν ἀνθρώπων γιά τήν ἀλλαγή ἤ τή διατήρηση τῶν ἀρχῶν πού διέπουν τήν οἰκονομική καί κοινωνική τους ζωή, δηλαδή ὁ ἀγῶνας γιά τήν ἀλλαγή καί βελτίωση τοῦ συστήματος.

῎Ετσι τό «σύστημα» ἔχει δυναμικό χαρακτῆρα γιατί περικλείει τίς δυνάμεις πού τό ἐξελίσσουν. (Πολιτική Ζωή).

Στίς σημερινές κοινωνίες τό «σύστημα» εἶναι τό θεωρητικό ὑπόβαθρο πάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ἡ συγκρότηση καί ἡ λειτουργία τοῦ σύχρονου κράτους.

Τό κράτος εἶναι τό θεσμικό πλαίσιο μέ τό ὁποῖο ἐξασφαλίζεται στήν πράξη ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀρχῶν τοῦ συστήματος στήν καθημερινή ζωή τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας. Μέλη τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας εἶναι ταγμένα νά ὑπηρετοῦν τό Κράτος, ἐλέγχοντας τή σωστή ἐφαρμογή τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου, βελτιώνοντάς το καί ἀλλάζοντάς το ὅπου χρειάζεται, ἐπ᾿ ὠφελεία ὁλόκληρης τῆς κοινότητας καί μέ τή συναίνεσή της. Τά μέλη αὐτά ἀσκοῦν τίς Κρατικές Λειτουργίες καί ἔχουν μιά ἱεραρχική ὀργάνωση κατ᾿ ἀνάγκη.

Γιά τήν ἐνάσκηση τῶν καθηκόντων τους, τά μέλη αὐτά εἶναι ἑπόμενο νά καταστοῦν φορεῖς μιᾶς ξεχωριστῆς ἰσχύος τήν ὁποία ὅμως ὀφείλουν νά χρησιμοποιοῦν γιά τό καλό τῆς κοινότητας.

Γεννιῶνται ὅμως ἐδῶ δυό θεμελιώδη ἐρωτήματα:

1ον: Πιά κριτήρια ὁρίζουν τό «καλό καί ὠφέλιμο» γιά την κοινωνική ὁμάδα;

2ον: Μέ ποιά κριτήρια καί μέ ποιά διαδικασία ἐπιλέγονται τά μέλη αὐτά τῆς ὁμάδας, ὥστε νά ἀσκήσουν μέ φρόνηση τήν κρατική ἐξουσία καί νά ὑπηρετήσουν τήν ὁμάδα χωρίς νά διαφθαροῦν ἤ νά ἐκτραποῦν πρός τήν κατεύθυνση τῆς αὐθαιρεσίας;

῾Η ἀπάντηση δέν εἶναι τοῦ παρόντος.

Μένει ὅμως νά ποῦμε πώς ἡ ἀπάντηση αὐτή ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἑκάστοτε «σύστημα». Καί ἐπειδή τό «σύστημα» εἶναι ἡ προβολή στόν κοινωνικό χῶρο τῆς εὐρύτερης κοσμοθεωρητικῆς στάσης τῆς ὁμάδας, εἶναι ἡ κοσμοαντίληψη τῆς κοινότητας ἐκείνη, πού, ἀνάλογα μέ τόν ρόλο πού ἀναγνωρίζει στό Κράτος, δίνει καί τήν ἀντίστοιχη ἀπάντηση στ᾿ ἀνωτέρω θεμελιώδη ἐρωτήματα. ᾿Ανεξάρτητα λοιπόν ἀπό τήν ἀπάντηση, ἄς ἐξετάσουμε τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων - μελῶν τῆς κοινότητας πρός τό Κράτος. Αὐτόματα, ἡ ὕπαρξη τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου ἐπιβάλλει στό ἄτομο τῆς ὁμάδας ἕνα πλέγμα ἀπό δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις, γιά τήν διατήρηση τῆς εὐνομίας τῆς κοινότητας. (῎Αν κάποιο ἄτομο διαφωνεῖ μέ τή σύνθεση αὐτοῦ τοῦ πλέγματος, ἀγωνίζεται νά τό ἀλλάξη διά τῆς

πολιτικῆς). Τό ἄτομο πού ἔχει συνείδηση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων ἔναντι τοῦ Κράτους καί ἄρα συμμετέχει ἐνεργά στήν πολιτική ζωή, ἄς τό ὀνομάσουμε πολίτη. (Ρίχνοντας μιά ματιά στόν κοινωνικό μας περίγυρο εἶναι εὔκολο νά διαπιστώσουμε πόσο τραγικά μικρός εἶναι ὁ ἀριθμός τῶν πολιτῶν ἔναντι τοῦ πλήθους πού τούς περιβάλλει). Ἄς δεχτοῦμε ἀκόμα ἕνα ὄνομα κατ' ἀρχήν καί μέ πολλή ἐπιφύλαξη — γιά τό σύνολο πολιτῶν καί μή πολιτῶν πού ἀποτελοῦν τήν ὑπό παρατήρηση κοινωνική ὁμάδα: λαός. Ἐδῶ πρέπει νά σημειώσουμε πάλι ὅτι ἀνάλογα μέ τήν κοσμοαντίληψη τῆς κοινότητας ἤ καί ἑνός ἑκάστου ἀτόμου, τό ἐννοιολογικό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς λέξεως ποικίλλει.

Πολλές φορές, ἡ κρατική ἐξουσία αὐθαιρετεῖ. Ἔτσι, τό Κράτος ἐπιβάλλει τήν ἀπρόσωπή του ἰσχύ πάνω στούς πολίτες ἤ καλύτερα στό λαό. Τό Κράτος αὐτό, θεωρεῖ τούς πολίτες ἕνα προσιτό ἄθροισμα ὁμοειδῶν μονάδων, χωρίς δικαιώματα. Καταργεῖ δηλαδή τήν πολιτική τους ζωή. Ἔχει ἀπωλέσει τή διακριτική ἱκανότητα πού ἀπαιτεῖται γιά νά διαφορίσει τούς πολίτες σάν αὐτόνομες συνειδητοποιημένες παρουσίες στό κοινωνικό περιβάλλον, σάν ἐνεργά ζωντανά κύτταρα τοῦ δικοῦ του κορμοῦ. Νεκρώνοντας ὅμως τά κύτταρά του, γίνεται ἄκαμπτο καί ἀποστεωμένο, ἀποξενώνεται ἀπό τά ἴδια του ὄργανα καί βαραίνει πλέον σάν ξένο σῶμα πάνω στόν κοινωνικό σχηματισμό, καταπιέζοντας τούς πολίτες ἀφόρητα. Αὐτό τό Κράτος εἶναι τυραννικό καί καταδικασμένο μέ ταχύ μαρασμό. Μοιάζει μέ τόν ἄνθρωπο πού θέλοντας νά ἐξουσιάση τό κορμί του, προσπαθεῖ νά ἐπιβάλη αὐθαίρετα τρόπο λειτουργίας στά ἐπί μέρους του ὄργανα: μοῖρα του ὁ θάνατος.

Ἀντίθετα τό εὐνομούμενο κράτος, ἀντλεῖ τό κῦρος καί τήν ἰσχύ ἀπό τόν ποιοτική σύνθεση τῶν πολιτῶν του, πού ἀγωνίζονται στόν στῖβο τῆς πολιτικῆς ζωῆς καί πού ἀποτελοῦν ζωντανά δημιουργικά, ὀργανικά κύτταρα τοῦ κοινωνικοῦ κορμοῦ καί ὄχι δούλους πού ἐκτελοῦν μηχανικά τίς διαταγές τῆς ἐξουσίας. Τό Κράτος αὐτό, καταξιώνεται σέ Πολιτεία.

Ἡ Πολιτεία ὅμως μέ τή σειρά της καταξιώνεται ὅταν τά μέλη της, τείνουν νά εἶναι ἀληθινοί πολίτες. Διότι δέν ἀρκεῖ μόνο τό Κράτος νά θεωρεῖ τά μέλη τῆς κοινότητας πολῖτες. Πρέπει τά ἴδια τά μέλη νά ἔχουν συναίσθηση τῶν πολιτικῶν καί κοινωνικῶν τους εὐθυνῶν καί νά μή ἀρκοῦνται σέ μηχανική ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν, τῶν φορέων τῆς ἐξουσίας. Καί ἐδῶ γεννιέται ἕνα ἄλλο θεμελιῶδες ἐρώτημα:

3ον: Ποιό «ἰδανικό» θά ἐνεργοποιήσει τά μέλη τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας πρός τήν κατεύθυνση τῆς κοινωνικῆς καί τῆς πολιτικῆς τους εὐθύνης; Ὑπάρχει «ἰδανικό» μέσα στά πλαίσια τοῦ «συστήματος» πού νά μπορεῖ νά παίξη αὐτό τό ρόλο; Καί αὐτή ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Πιστεύουμε ὡστόσο πώς καί αὐτή ἡ ἀπάντηση ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἑκάστοτε «σύστημα».

Ἄς ἐγκύψουμε ὅμως τώρα σέ μιά πιό μικροσκοπική θεώρηση τοῦ ὑπό παρατήρηση κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ. Ἄς δοῦμε τή σχετική θέση τῶν ἀτόμων ἔναντι τοῦ Κράτους. Εἶναι βέβαιο —καί ἴσως ἀπαραίτητο ὅτι δέν ὑπάρχουν μόνο διαφορές στήν ἀντίληψη κάθε ἀτόμου ὡς πρός τό καθορισμένο θεσμικό πλαίσιο πρᾶγμα πού ἄλλωστε σημαίνει ὕπαρξη πολιτικῆς ζωῆς. Ὑπάρχουν ἐπίσης διαφορές ἀντιλήψεων ἀλλά καί τρόπου ζωῆς μεταξύ ἀτόμων. Αὐτές οἱ ἀλληλοσυγκρουόμενες στάσεις, εἶναι βέβαιο ὅτι παίζουν ἐπίσης σπουδαῖο ρόλο στή διαμόρφωση τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς ὁμάδας. Μόνο πού γιά νά εἶναι δημιουργικός ὁ ῥόλος αὐτός μέσα σ' ἕνα εὐνομούμενο κοινωνικό σχηματισμό καί νά μή φθαρῆ μέ τή σειρά του τό Κράτος ἀπό τήν αὐθαιρεσία τῶν ἐπί μέρους ὀργάνων του, θά πρέπει αὐτές οἱ στάσεις νά ὑπακούουν σέ κάποιους γενικούς κανόνες, νά ἔχουν ἕνα κοινό σημεῖο ἀναφορᾶς, ἀποκλίνουσες ἤ συγκλίνουσες, νά συγκρούονται δυναμικά μέσα σέ κάποια κοινή κοίτη, νά ἔχουν μιά προοπτική.

Ἀναφύεται λοιπόν ἕνα τέταρτο οὐσιῶδες ἐρώτημα.

4ον: Εἶναι δυνατόν ἡ ἀξία πού θά ὁριοθετήση αὐτή τήν κοινή προοπτική νά ἀναζητηθῆ μέσα στίς ἀρχές τοῦ συστήματος, ἤ μήπως θά πρέπει πάλι νά ἀναχθῆ τά πλαίσια τῆς εὐρύτερης κοσμοαντιλήψεως τῆς ὁμάδας, ἁπλῆ προβολή τῆς ὁποίας στόν κοινωνικό χῶρο εἶναι τό «σύστημα»;

Καί πάλι δέν θά ἀπαντήσουμε. Σκοπός τοῦ παρόντος ἄρθρου μας εἶναι ἡ θέση ὁρισμένων κοινόχρηστων ἐννοιῶν πού συναντοῦμε καθημερινά στίς συζητήσεις μας σέ μιά ἀλληλουχία καί ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀλληλεξάρτησεώς τους. Τά ἐρωτήματα πού ἐγείρονται σ' αὐτή μας τήν περιπλάνηση, εἶναι ἐρεθίσματα πού θά διερευνηθοῦν, ἀφοῦ στερεωθῆ τό πλέγμα τῶν πρώτων ἐννοιῶν πού διεξερχόμαστε τώρα.

Χρησιμοποιήσαμε ὅμως δυό φορές παραπάνω τήν ἄποψη ὅτι τό «σύστημα» εἶναι ἁπλή προβολή στόν κοινωνικό χῶρο τῆς κοσμοθεωρητικῆς στάσης κάθε κοινωνικῆς ὁμάδας. 'Αλλά ἀπό τί σύγκειται αὐτή ἡ κοσμοθεωρητική στάση ἡ κοινωνική ἀντανάκλαση τῆς ὁποίας εἶναι τό «σύστημα»; Εἶναι ἡ ἀντίληψη γιά τή ζωή καί τόν κόσμο πού διαμόρφωσε ἡ ὁμάδα βιώνοντας ἐμπειρίες καί δημιουργώντας ἀξίες, κατά τήν πορεία της μέσα στό χρόνο. Καί ἡ μέν ἐμβίωση ἐμπειριῶν ὑπό τήν ἐπίδραση τοῦ φυσικοῦ πριβάλλοντος ἀποτελεῖ τή φυσική ζωή τῆς ὁμάδας, ἡ δέ δημιουργία ἀξιῶν κατά τόν ἀγῶνα τῆς ὁμάδας νά ἑρμηνεύση καί νά ὁρίση κατά τή θέλησή της τόν Κόσμο, συνθέτει τήν πολιτιστική ζωή της. 'Η φυσική καί ἡ πολιτιστική ζωή ὅταν καταντοῦν ὁλότελα συνειδητές γίνονται 'Ιστορία. Καί ἡ δυναμική θεώρηση τῆς ἱστορίας μέσα στό χρόνο εἶναι τό 'Ιστορικό Γίγνεσθαι. Ἔτσι λοιπόν, ἡ φυσική, ἡ πολιτιστική, ἡ ἱστορική, ἡ πολιτική, ἡ κοινωνική καί ἡ οἰκονομική ζωή μιᾶς κοινότητας ἀνθρώπων πού πορεύεται μέσα στό χρόνο, δηλαδή ἑνός λαοῦ, συνθέτουν τόν τρόπο ζωῆς του. Καί τό «σύστημα» εἶναι ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς. Νά ὅμως πού καί πάλι δυό νέες ἔννοιες ξεπροβάλουν μέσα ἀπό τά λόγια μα καί πρέπει νά τίς σκιαγραφήσουμε: οἱ 'Αξίες καί ὁ Πολιτισμός. Καί μαζί μέ τίς ἔννοιες αὐτές γιά πρώτη φορά μέσα στή ἀναζήτησή μας ὑπεισέρχεται ὁ χρόνος. 'Ακριβῶς ὅμως ἡ εἴσοδος τοῦ χρόνου στήν ἀνάλυσή μας ἐπιβάλλει νέα προοπτική πού κεῖται ἔξω ἀπό τό πεδίο ἀναφορᾶς αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου. Θεωροῦμε λοιπόν ὅτι τό θέμα ἐξαντλεῖται ἐδῶ καί μέ βάση αὐτή τήν ἀνάλυση θά προχωρήσουμε σέ ἄλλους χώρους.

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

'Η Εὐρώπη μπορεῖ νά οἰκοδομηθῆ μόνο σέ θεμέλια ἐρειπίων. Ὄχι ὑλικῶν ἐρειπίων, ἀλλά τῶν ἐρειπίων δημιουργημένων συμφερόντων καί οἰκονομικῶν συνασπισμῶν, πνευματικῆς ἀκαμψίας καί διεστραμμένων προκαταλήψεων, ξεπερασμένης ἰδιοσυγκρασίας καί στενοκεφαλιᾶς.

ADOLF HITLER

ALFRED ROSENBERG:

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Εἶναι σκοτεινά τά ἱερά ζῶα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ - δαίμονα (ἐνν. τοῦ Διονύσου, βλ. προηγούμενο τεῦχος Χ.Α.), πού γεννιῶνται μέσα σέ σπηλιές καί τιμῶνται μόνον τήν νύχτα. Ὅ,τι εἶναι διονυσιακό εἰσέρχεται στήν ἑλληνική ζωή σάν κάτι φυλετικά καί πνευματικά ξένο. Εἶναι αὐτό πού θά ἀποτελέση στή συνέχεια τό ἰσχυρώτερο σύμβολο τῆς Βόρειας (nordic) παρακμῆς καί πού θά συνδεθῆ μαζί της σέ καθαρά ψυχική μορφή.

Στό φῶς τῶν πυρσῶν πού τρεμοπαίζει, ὑπό τούς ἤχους τῶν τυμπάνων καί τῶν φλαούτων, οἱ λάτρεις τοῦ Διονύσου συγκεντρώνονται σέ ἕνα ἰλιγγιῶδες στριφογύρισμα. «Ὑπῆρχαν γυναῖκες πού ἐπεδίδοντο μέχρις ἐξαντλήσεως σ' αὐτά τά χορευτικά στροβιλίσματα. Φοροῦσαν μακρυά κυματιστά φορέματα ραμμένα ἀπό γοῦνες ἀλεπούδων... Τά μαλλιά τους ἀνέμιζαν ἄγρια... Στά χέρια τους κρατοῦσαν θύρσους ἤ κράδαιναν μαχαίρια... Ἔτσι ἐξαγριώνονταν μέχρις τῆς μεγίστης διεγέρσεως ὅλων τῶν αἰσθήσεων καί σέ ἕνα εἶδος «ἱερᾶς μανίας» ριχνόντουσαν πάνω στά ζῶα πού εἶχαν διαλεχτεῖ γιά τήν θυσία, τά ἅρπαζαν καί τά ξέσχιζαν δαγκώνοντας τίς ματωμένες σάρκες πού κατάπιναν ὠμές». [Rohde : Psyche σ. 301].

Αὐτές οἱ συνήθειες στό σύνολό τους καί σέ ὅλα τά στοιχεῖα τους, ἦταν τό ἀκριβῶς ἀντίθετο τῆς ἑλληνικότητος. Ἀντιπροσώπευαν μιά «θρησκεία τῆς καταλήψεως» (Frobenius),πού βασίλευε σέ ὁλόκληρη τήν Ἀνατολική Μεσόγειο καί πού μεταφέρθηκε ἐκεῖ ἀπό τίς φυλές καί τά φυλετικά μίγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Ἀπό τόν βασιλέα Σαούλ τραβιέται μία μοναδική γραμμή μέχρι τά σπαρταρίσματα, τά στερημένα ἀπό κάθε ἰδεατό ἐνθουσιασμό —δεμένα στή γῆ— τοῦ Διονύσου (πού γρήγορα ἐξευγενίστηκε ἀπό τούς Ἕλληνες) καί μέχρι τούς δερβίσηδες τοῦ Ἰσλάμ ἀργότερα.

Σύμβολο τῆς ὄψιμης ἑλληνικῆς ἀντιλήψεως γιά τήν ζωή γίνεται ὁ Φαλλός. Δέν εἶναι ὅμως ἑλληνικό ὅτι σχετικό μέ αὐτό τό σύμβολο βρίσκουμε στήν τέχνη καί τή ζωή, ἀλλά μᾶλλον ἐχθρικό τοῦ ἑλληνικοῦ καί ἰδιοκτησία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. [Ἐνδιαφέρον πάνω σ' αὐτά τά θέματα εἶναι τό βιβλίο τοῦ Dr. K. Kynast, Ἀπόλλων καί Διόνυσος]. Παντοῦ δροῦσαν λοιπόν κάτω ἀπό τήν λαμπρή ἑλληνικότητα, οἱ κάτοικοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί οἱ θεοί τους. Ἔτσι καί ὁ ἀρχαιότατος Θεός τῆς Γῆς Ποσειδών, πού ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε ἀπωθήσει: «Παρουσιάζεται κάτω ἀπό τό ἔδαφος τοῦ ναοῦ του μέ τήν μορφή τοῦ φιδιοῦ. Αὐτός εἶναι τό φίδι τοῦ Βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, πού κάθε μήνα ἔρχεται γιά νά τραφῆ μέ ἕνα καλάθι λιχουδιές». (Pauly, Wissowa). Ἀκόμα καί ὁ Πελασγικός δρακοπύθων εἶναι θαμμένος στούς Δελφούς κάτω ἀπό τόν ναό τοῦ Ἀπόλλωνος (κάθε ὀκτώ χρόνια γινόταν ἀναπαράσταση τῆς ἐξολοθρεύσεως αὐτοῦ τοῦ δράκου ἀπό τόν Ἀπόλλωνα), ὅπου βρισκόταν ἐπίσης ὁ τόπος τῆς ταφῆς τοῦ Διονύσου. Ἐν τούτοις δέν ἐφόνευσε παντοῦ ὁ Βόρειος (nordic) Θησέας τά τέρατα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Μέ τήν εὐκαιρία τοῦ παραμικροῦ χαλαρώματος τοῦ Ἀρίου αἵματος ξαναορθώνονταν, πάντοτε, καινούργια, ξένα τέρατα —δηλαδή ἡ μεσανατολική μεταβατικότης καί ἡ φυσική ρώμη τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνατολῆς. Ἡ όπτική αὐτή εἶναι τόσο πολύ ἀποφασιστική καί καθοριστική γιά τήν κριτική ὁλόκληρης τῆς ἱστορίας τῶν μύθων καί τοῦ κόσμου, ὥστε εἶναι πρόσφορο ἐδῶ νά μελετηθῆ σέ βάθος ἡ μεγάλη ἀντίθεση τῶν φυλετικῶν ψυχῶν, μόνον ἐκεῖ ὅπου ἡ νίκη τῆς φωτοβόλου βόρειο- (nordic) ἀπολλώνειας ἀρχῆς ἦταν μόνο περαστική καί ξανασηκώνονταν οἱ παλαιές δυνάμεις καί ἐδημιουργοῦντο πολλές ἑρμαφρόδιτες μορφές. Τό πνευματικό αὐτό μπαστάρδεμα ἐλάμβανε χώρα πιό φυσιολογικά καί εὐδιάκριτα, ἐκεῖ ὅπου τό ἑλληνικό κατακτητικό ἐπίστρωμα ἦταν πολύ λεπτό καί

δέν μποροῦσε, ἀρκετά ἀποτελεσματικά, νά ὑπερασπιστῆ τόν ἑαυτό του ἔναντι τῶν ἀναρίθμητων ἀντιπροσώπων τῆς χθονίου φύσεως. Στήν Μικρά 'Ασία, σέ μερικά νησιά τῆς Κολχίδος, οἱ μεγάλες καί μακρόχρονες διαμάχες ἔρχονται νά συμπυκνωθοῦν φυσικά στόν θρῦλο καί τόν μῦθο: στήν 'Αργοναυτική ἐκστρατεία τοῦ 'Απολλωνίδη 'Ιάσωνα. Οἱ 'Αργοναῦτες ταξιδεύουν, ὅπως ἀναφέρει ὁ θρῦλος, ὠθούμενοι ἀπό ἕνα βόρειο ἄνεμο, καθαρή ἀνάμνηση τῆς Βορείου Προελεύσεως τοῦ 'Απόλλωνος. 'Από τόν Βορρᾶ προέρχονται οἱ ἐτήσιες δεητικές θυσίες, ἀπό τόν Βορρᾶ ἀναμένεται ὁ ἐρχομός τοῦ "Ηρωα τοῦ Φωτός.

'Οπουδήποτε φθάνουν οἱ 'Ιασωνίδες βλέπουν μέ σκυθρωπά πρόσωπα, χθόνιους θεούς, τήν κυριαρχία τῶν 'Αμαζόνων καί τήν πιό αἰσθησιακή ἀντίληψη γιά τή ζωή. Τό φαινόμενο τῶν 'Αμαζόνων ἐξηγεῖται μέ τό ὅτι οἱ περιφερόμενες στρατιές τῶν πολεμιστῶν ἐγκατέλειπαν συχνότατα γιά πολύ καιρό τούς τόπους τῆς διαμονῆς τους, ἐνῶ οἱ γυναῖκες πού ἔμεναν πίσω ἔπρεπε νά ὀργανώσουν τή ζωή τους καί χωρίς αὐτούς, ἀκόμη καί ἐξοπλιζόμενες κατά αἰφνιδιαστικῶν ἐπιθέσεων. Τίς περισσότερες φορές οἱ ἄνδρες γύριζαν πίσω, ὅταν γύριζαν, μέ ξένες γυναῖκες, πρᾶγμα πού εἶχε σάν ἐπακόλουθο πολλές φορές μιά ἀπροσδόκητα ἐκρηκτική ἐξολόθρευση τῶν ἀνδρῶν. Τό γεγονός αὐτό ἀναφέρεται π.χ. γιά τίς γυναῖκες τῆς Λήμνου, γεγονός πού ἀντήχησε σάν φρικτό ἔγκλημα σέ ὅλη τήν 'Ελλάδα καί πού σάν τέτοιο πάντοτε ἀνακοινωνόταν μέ φρίκη κάθε νέα φορά. Οἱ ὁμάδες αὐτές τῶν γυναικῶν φρενιασμένες ἐξ αἰτίας τῆς σεξουαλικῆς ἀποχῆς, ἀφήνονταν ἀκολούθως, μετά τήν ἀρχική τους ὑποταγή, σέ μία ἀχαλίνωτη πορεία (ἑταιρεία) μία μορφή ζωῆς πού ἐμφανίζεται πάντοτε, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀπολλώνια ἀρχή δέν παρέμενε κυρίαρχη, ἄν καί στήν ἀρχή ἔγινε δεκτή μέ ἐγκάρδια ἱκανοποίηση, ἔχοντας θέσει τά πρῶτα ἀληθινά θεμέλια μιᾶς κοινωνικῆς σταθερότητος, ἐναντίον τῆς ὁποίας σύντομα ξεσηκώνονται ἐκ νέου τά παλαιά ἔντικτα.

"Ετσι ὁ 'Ιάσων ἔγινε δεκτός ἀπό τήν Λημνία 'Υψιπύλη, ἔτσι ἑνώθηκε μέ τήν Μήδεια καί ἐναντίον τῆς ἑταιρείας (Σ. Μετ. ἐκ τοῦ ἑταίρα) καί τοῦ ἀμαζονισμοῦ καθιέρωσε τόν γάμο. Διά μέσου τοῦ γάμου, μέσα στά πλαίσια τῆς Βορείου (nordic) — ἀπολλωνείου ἀρχῆς, ἡ γυναίκα καί ἡ μητέρα ἀποκτοῦν μία νέα, τιμητική θέση, ἐκδηλώνεται ἡ εὐγενική καί γόνιμη ἄποψη τῆς λατρείας τῆς Δήμητρας (συγκρίνατε τήν μεταμόρφωση τῆς "Ισιδος στήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ homo germanicus).

"Ολα αὐτά βέβαια ἐξαφανίζονται ὅπου ὁ 'Απόλλων, δηλαδή ὁ "Ελλην, δέν κατορθώνει νά ἐπιβεβαιωθῆ σάν κυρίαρχος. Αὐτή ἡ ἄποψη τῆς συγκρούσεως φωτίζει τόν θρῦλο ὅσον ἀφορᾶ τόν ἴδιο τόν 'Ιάσωνα, ὁ ὁποῖος σέ μία Κόρινθο ἰσχυρά ἐπηρεασμένη ἀπό τούς Φοίνικας, ἀπιστεῖ στόν γάμο του. 'Επίσης καί ὅσον ἀφορᾶ τόν μισογύνη 'Ηρακλῆ, πού κατατροπώνει ὅλες τίς 'Αμαζόνες, διατρέχει ὁλόκληρη τήν Βόρειο 'Αφρική μέχρι τόν 'Ατλαντικό καί παρά ταῦτα, γονατίζει στή Λιβύη μπροστά στήν 'Ομφάλη.

Σημ. Μεταφραστοῦ: 'Ο χῶρος τοῦ περιοδικοῦ εἶναι δυστυχῶς περιορισμένος καί δέν ἐπιτρέπει τήν δημοσίευση μεγαλυτέρων τμημάτων τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου τοῦ κορυφαίου Γερμανοῦ φιλοσόφου. Γι' αὐτό θά συνιστοῦσα στόν ἀναγνώστη, μιά καί τό θέμα ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα τούς "Ελληνες στό κεφάλαιο αὐτό πού δημοσιεύουμε, νά διαβάση μαζεμένα ξανά τά μέχρι σήμερα δημοσιευθέντα τμήματα στά προηγούμενα τεύχη τῆς Χ.Α.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

ΝΕΟΙ ΧΩΡΙΣ ΙΔΑΝΙΚΑ

Ζοῦμε σέ ἐποχή πού ἡ ἀλήθεια διώκεται, ἡ τιμή καθυβρίζεται καί ἡ ἐλευθερία φυλακίζεται. Δόγματα μαρξιστικά, φιλελευθεριστικά, ἠθικολογικά, ὅλα μέ σημιτική προέλευσι στεγάζουν τό ἀποκρουστικό οἰκοδόμημα τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ καί ἀσκοῦν τήν ἀποχαυνωτική τους ἐπίδρασι στούς πιστούς. Εἶναι μία ἄρρωστη περίοδος τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος καί ἕνας γερασμένος πολιτισμός πού ἀρνεῖται πεισματικά νά δεχθῆ τό φυσικό του τέλος. Θά περίμενε κανείς ὅτι οἱ νέοι ἄνθρωποι, ἀπαλλαγμένοι ἀπό τόν ἐγκεφαλικό ρύπο τῶν μεγαλυτέρων, τόν ὁποῖο συσσώρευσε ἡ συνεχής ἀποβλακωτική προπαγάνδα θά ἀποτελοῦσαν τόν μοχλό ἀνατροπῆς τοῦ κατεστημένου ἐν ὀνόματι τῶν παναρχαίων ἀξιῶν, πού ἔδωσαν ἀσυναγώνιστα πρότυπα ζωῆς κατά τίς διάφορες ἐξάρσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι ὅμως θλιβερό τό θέαμα τῶν συγχρόνων νέων, οἱ ὁποῖοι στήν μεγάλη τους πλειψηφία πάσχουν ἀπό πρόωρο γῆρας. Ὑπό τήν συνεχή ἐπίδρασι τοῦ δηλητηρίου, πού ρέει σέ κάθε ἐκδήλωσι τῆς κοινωνίας, τά νεαρά βλαστάρια μαραίνονται πρίν προλάβουν νά ἀνθίσουν.

Ἡ μαλθακότης καί τό κυνήγι τοῦ βολέματος εἶναι τό κοινό γνώρισμα τῶν περισσότερων νέων σήμερα, ἔστω καί ἄν καλύπτεται συχνά μέ τόν μανδύα ἰδανικῶν καί ἀνιδιοτέλειας. Ὁ τυχοδιωκτισμός, ἡ ἔλλειψις ἤθους καί ὁ φιλοτομαρισμός γίνονται τρόποι ζωῆς. Ἡ δίνη τοῦ ὠφελιμισμοῦ συμπαρασύρει τούς νέους καί ὁ ψυχικός τους κόσμος διαποτίζεται μέ μικρότητες, πονηριές καί κακίες. Συχνά ὁ δυναμισμός τους βρίσκει διέξοδο στόν πολιτικό φωτισμό, στήν προσήλωσι, στίς μεσσαιωνικές ἐπαγγελίες τῶν ἑβραιοκινήτων κομμάτων. Ψεύτικοι θεοί καί κίβδηλα ἰδανικά γίνονται ἀντικείμενα λατρείας καί ἀφοσιώσεως. Ἡ ἔμφυτος ἐπαναστατικότης διαστρέφεται σέ καταστρεπτική μανία πού ξεσπᾶ ἐναντίον κάθε ἐναπομείνοντος ὑγιοῦς θεσμοῦ, ὑπό τήν ἔμπνευσι καί καθοδήγησι πάντοτε τῶν σκοτεινῶν ὑπονομευτῶν. Μηδενισμός χωρίς ὅρια καί μῖσος πρός κάθε τί τό ἀξιοσέβαστο καί τό ὡραῖο.

Τό ὑποκατάστατο τῆς πνευματικῆς ζωῆς γίνεται ἡ λεγομένη κουλτούρα, ἡ ὁποία μέσα ἀπό κακόγουστα κείμενα καί ἐξαμβλωτικές μορφές τέχνης ἐνσπείρει τόν εὐδαιμονισμό, τόν ἀναρχισμό, τόν ἀτομικισμό, τήν ἀνανδρεία καί τήν κακομοιριά. Περίεργες ἀμφιέσεις, γυμνισμοί, πανσεξουαλισμοί, νέγρικη μουσική προσελκύουν τούς νέους, προκαλώντας ἐκτόνωσι τῆς ζωτικότητός τους καί τούς ἀποπροσανατολίζουν ἀπό τά ἀληθινά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν αὐτοί καί ὁλόκληρος ἡ λευκή φυλή.

Αὐτοί εἶναι οἱ νέοι, ὅπως θέλει νά τούς κατασκευάζη τό σιωνιστικό κατεστημένο. Ἀδύναμους, μικρόψυχους καί ὑποτακτικούς. Ὅμως ἡ ἀλλοτρίωσις δέν μπορεῖ ποτέ νά εἶναι πλήρης. Πάντοτε ὑπάρχουν κρυμμένες οἱ δυνατότητες γιά μιά ἀναγέννησι καί ἐπιστροφή στίς ἀξίες τοῦ Ἀρίου πολιτισμοῦ, ἐφ' ὅσον βέβαια ἀποτραποῦν οἱ ἐπιμιξίες, τίς ὁποῖες μέ τόση ἐπιμονή προωθοῦν οἱ Ἑβραῖοι μέ σκοπό τήν ἀλλοίωσι τοῦ κληρονομικοῦ ὑποστρώματος τῆς λευκῆς φυλῆς.

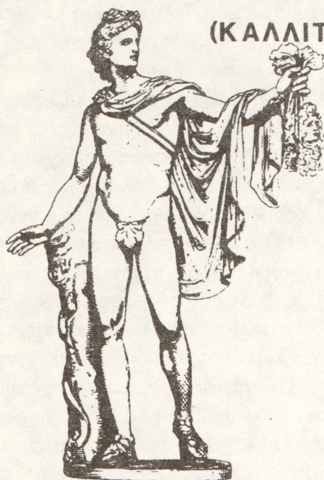
Μέ τήν ἐθνικοσοσιαλιστική ἐπανάστασι τοῦ 20ου αἰῶνος ἄνοιξε ἕνα παράθυρο στόν ἥλιο καί οἱ ἀκτῖνες του ἔλαμψαν ἐλπιδοφόρα μέσα στό σκότος. Τότε οἱ νέοι ἀπετέλεσαν τήν πρώτη πορεία στήν μάχη ἐναντίον τῆς σιωνιστικῆς τυραννίας. Ὁ Ἐθνικοσιαλισμός τούς παρέχει τήν εὐχέρεια νά ἐκπτύξουν πλήρως τήν προσωπικότητά τους, πού μέχρι τότε ἀποτελοῦσε ἀντικείμενο διαστρεβλώσεων. Καί οἱ ἀρχαῖοι ἔφηβοι Σπαρτιᾶται ξαναέζησαν μετά ἀπό τόσους αἰῶνες σέ νέα πρόσωπα.

Ὁ Ἑβραϊσμός στήν προσπάθειά του νά ὑποτάξη τήν λευκή φυλή βρῆκε κατάλληλο στόχο καί θῦμα του τήν νεολαία, τήν ὁποία διεπότισε μέ τίς διάφορες ἐκφυλιστικές τάσεις, πού ἰδίως σήμερα ἀνθοῦν στά βαλτόνερα τοῦ ὑλιστικοῦ καί ὀρθολογιστικοῦ πολιτισμοῦ. Καιρός εἶναι, ὅσοι νέοι ἔχουν ἐμπλακεῖ στά γρανάζια αὐτῆς τῆς ὕπουλης συνωμοσίας, νά ἀφυπνισθοῦν. Οἱ ἐθνικοσοσιαλισταί, οἱ ὁποῖοι διετήρησαν τόν ἑαυτό τους ἁγνό ἀρνούμενοι νά συμμορφωθοῦν στά κυρήγματα τοῦ ψεύδους καί τῆς διαστροφῆς, δείχνουν τόν δρόμο, ἀκολουθώντας τά χνάρια ἐκείνων τῶν ὑπέροχων δυνατῶν, πού ἔγραψαν τήν ἱστορία, χτίζοντας πολιτισμούς πάνω στά ἐρείπια τῆς παρακμῆς.

ΜΙΛΤΩΝ ΙΑΤΡΙΔΗΣ

Stewart Houston Chamberlain
Artistic Culture

(ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ)

Ἔχω αἰσθανθῆ τήν ἀνάγκη· νά ἀποδείξω ἔστω καί εἰς βάρος τῆς λακωνικότητος, τήν ἀναμφισβήτητο ἱστορική ὕπαρξι τοῦ ῾Ομήρου, ὄχι διότι ἔχει αὐτή καθ᾽ ἑαυτή ἰδιαίτερη σημασία, ὅσον ἀφορᾶ τήν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου μου ἤ διότι ἐπιθυμῶ νά ἀποδείξω κατά πόσον τό ἔπος - γνωστόν ὡς ᾽Ιλιάς - ἀνταποκρίνεται μέ ἀκρίβεια στίς προομηρικές παραδόσεις, πράγματα πού ἀφοροῦν ἄλλωστε εἰδικώτερες ἀποδεικτικές ἐργασίες, ἀλλά διότι εἶναι ἀπαραίτητο γιά τό σύνολον τῆς ἐργασίας μου νά τονίσω τήν ἀσύγκριτο σπουδαιότητα τῆς προσωπικότητος ἐν γένει καί καθ᾽ ὅμοιο τρόπο νά ἐπιστήσω τήν προσοχή στό γεγονός ὅτι πάντοτε καί χωρίς καμμία ἐξαίρεσι ἕνα ἔργο τέχνης προϋποθέτει τήν ὕπαρξι ἰσχυρᾶς καί ἀνεξαρτήτου προσωπικότητος. Ἕνα μεγάλο δέ ἔργο τέχνης, ὀφείλεται σέ μία μεγάλη προσωπικότητα, μία Μεγαλοφυΐα. Τέλος, εἶναι ἐπιτακτικό νά ἀντιληφθοῦμε πώς ἡ μαγική δύναμις τοῦ ῾Ελληνισμοῦ ἔγκειται πρωτίστως σ᾽ αὐτήν τήν ἰδέα τῆς «προσωπικότητος». Πράγματι, ἐάν εἴχαμε τίς δυνατότητες νά ἀντιληφθοῦμε τό τί ἀντιπροσωπεύουν ἡ ῾Ελληνική τέχνη καί ἡ ῾Ελληνική σκέψις γιά τόν XIX αἰώνα, ἐάν γνωρίζαμε τό μυστικό αὐτῆς τῆς αἰωνίας δυνάμεως, τότε θά κατανοούσαμε πώς ὅλα αὐτά πηγάζουν ἀπό τήν δύναμι τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων, πού ἐνῶ προέρχονται ἀπό ἕνα χαμένο κόσμο, ἐξακολουθοῦν νά μᾶς ἐπηρεάζουν μέ νεανικό σφρῖγος καί ἔξαρσι.

Höchstes glück der Erdenkinder
Ists nur die Persönlichkeit:

λέγει ὁ Göthe· καί αὐτό τό μεγαλύτερο δῶρο - höchstes glück - οἱ Ἕλληνες τό κατεῖχαν ὅσο κανείς ἄλλος λαός μέχρι τώρα. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού σχηματίζει ἐκείνη τήν ἡλιακή αὔρα πού τούς περιβάλλει καί εἶναι τόσο ἀλλόκοτη ὅσο καί μοναδική ἰδιοκτησία τους, χωρίς πουθενά νά ἀπαντᾶται κάτι παρόμοιό της. ῾Η μεγαλειώδης ποίησις τῶν ῾Ελλήνων καί οἱ μεγαλοφυεῖς τους ἰδέες, δέν ἀποτελοῦν προϊόντα ἀνωνύμων ἐμπορικῶν ὁμίλων, ὅπως συμβαίνει στίς ἀντίστοιχες περιπτώσεις τῆς «τέχνης» καί «σοφίας» τῶν Αἰγυπτίων, τῶν ᾽Ασσυρίων, τῶν Κινέζων καί ὅλων τῶν ὑπολοίπων· ἡ ἀρχή τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ λαοῦ εἶναι ὁ ἡρωϊσμός. Τό ἄτομο προχωρεῖ μόνο του πρός τό ἄγνωστο· διασχίζει μέ τόλμη τά σύνορα αὐτοῦ πού εἶναι κοινό γιά ὅλους, ἀφήνει πίσω του ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνου, πού ἀπέκτησε μέσω τῶν ἐνστίκτων καί τοῦ ὑποσυνειδήτου καί χωρίς φόβο ἀνοίγει ἕνα μονοπάτι μέσα στό κατασκότεινο πρωτόγονο δάσος τῶν προλήψεων - τολμᾶ νά κατέχη τήν δύναμι τῆς Μεγαλοφυΐας! Αὐτή ἡ τόλμη δημιουργεῖ μιά νέα ἀντίληψι ἀνδρισμοῦ· γιά πρώτη φορά ὁἄνθρωπος εἰσέρχεται στό «λυκόφως τῆς ζωῆς».

᾽Εν τούτοις, τό ἄτομο δέν εἶχε τίς δυνατότητες νά ἐπιτύχη ἀπομονωμένο αὐτόν τόν θαυμαστό ἄθλο. Οἱ προσωπικότητες ἀποκαλύπτονται καθαρῶς σάν προσωπικότητες μόνον ὅταν περιβάλλονται ἀπό ἄλλες προσωπικότητες· ἡ δρᾶσις ἀποκτᾶ συνείδησι τῆς ὑπάρξεώς της, μόνον μετά ἀπό τήν ἐκδήλωσι ἀντιδράσεως· ἡ μεγαλοφυΐα ἀναπνέει μόνον σέ ἀτμόσφαιρα μεγαλοφυϊῶν. ᾽Εάν λοιπόν μιά καί μοναδική, ἀνυπέρβλητος καί δημιουργική προσωπικότης ἀποτελεῖ χωρίς ἀμφιβολία τήν ἱκανή καί ἀναγκαία συνθήκη

ὑπάρξεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καθώς ἐπίσης καί τήν ἀπαραίτητο πρωταρχική του κινητήριο δύναμι, τότε ἕνα δεύτερο σημαντικώτατο στοιχεῖο αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι τό γεγονός ὅτι τό περιβάλλον ἐφάνη ἀντάξιον τῆς προσωπικότητος. Αὐτό τό στοιχεῖο, πού δωρίζει στόν Ἑλληνισμό τήν αἰωνιότητα, πού τόν διατηρεῖ ἐν ζωῇ ἀκόμη καί στίς ἡμέρες μας καί ἀποτελεῖ ἕνα φωτεινό ἰδανικό, ἐλπίδα καί παρηγορία σχεδόν ὅλων τῶν μεγάλων ἀνθρώπων τοῦ XIX αἰῶνος μπορεῖ νά περιγραφῇ μέ μία λέξι: εἶναι τό στοιχεῖον τῆς Μεγαλοφυΐας. Τί θά ἦταν ὁ Ὅμηρος στήν Αἴγυπτο ἤ στήν Φοινίκη; Στήν πρώτη ἕνας ἄσημος ἄνθρωπος, στήν δευτέρα ἕνας ἐσταυρωμένος ἐγκληματίας. Ἀκόμη καί στήν Ρώμη... ἀλλά στήν περίπτωσι αὐτή ἔχουμε τήν πειραματική ἀπόδειξι τοῦ γεγονότος. Ἐπέτυχε ἡ Ἑλληνική ποίησις νά δημιουργήση ἔστω καί μία σπίθα σ' αὐτές τίς αὐστηρές καί ἄσχετες πρός τήν τέχνη ψυχές; Ὑπάρχει μεταξύ τῶν Ρωμαίων μιά πραγματική ποιητική Μεγαλοφυΐα; Δέν εἶναι λυπηρόν τό γεγονός ὅτι οἱ διδάσκαλοί μας ἔχουν καταδικασθῆ νά ἀναλώνουν τήν ζωντάνια τῆς νεότητος, στόν καταναγκαστικό θαυμασμό ρητορικῶν, ἀντιφυσικῶν, ἀψύχων καί ὑποκριτικῶν μιμήσεων τῆς αὐθεντικῆς ποιήσεως; Καί αὐτό τό παράδειγμα καί μόνον δέν εἶναι ἀρκετό - μερικοί ποιητές ὀλιγώτεροι ἤ περισσότεροι δέν ἀνατρέπουν τό γεγονός - νά ἀποδείξη τό πόσο ὁλόκληρος ὁ πολιτισμός συνδέεται μέ τήν τέχνη; Τί θά πρέπη νά πῆ κανείς γιά μιά ἱστορία δώδεκα αἰώνων ἡ ὁποία δέν περιέχει οὔτε ἕνα φιλόσοφο· οὔτε κἄν φιλόσοφο σέ μικρογραφία; Τί θά πρέπει νά σκεφθῆ κανείς γιά ἕναν λαό πού γιά νά συγκαλύψη τήν μετριότητά του στόν συγκεκριμένο τομέα, ἀσχολεῖται μέ τήν εἰσαγωγή τῶν διωκομένων ἀναιμικῶν Ἑλληνιστῶν, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι φιλόσοφοι, ἀλλά ἁπλῶς κοινοί, κοινότατοι ἠθικολόγοι; Πόσο χαμηλά κατέπεσε ὁ χαρακτηρισμός τῆς μεγαλοφυΐας, ὅταν κάποιος καλός αὐτοκράτωρ πού συνέθετε ἀξιώματα κατά τήν διάρκεια τῶν ἐλεύθερων ὡρῶν του, καταδικάζεται νά παραμείνη στήν μνήμη τῶν ἐπερχόμενων γενεῶν σάν στοχαστής;[1] Ὑπάρχει ἕνας μεγάλος δημιουργικός φυσικός ἐπιστήμων μεταξύ τῶν Ρωμαίων; Ὄχι βεβαίως ὁ πολυμήχανος ἐγκυκλοπαιδιστής Πλίνιος! Ὑπάρχει ἕνας μαθηματικός κάποιας σπουδαιότητος; Μετεωρολόγος; Γεωγράφος; Ἀστρονόμος; Ὅλα τά ἐπιτεύγματα τῆς Ρώμης στίς ἐπιστῆμες, χωρίς καμμία ἀπολύτως ἐξαίρεσι ἕλκουν τήν καταγωγή τους ἀπό τούς Ἕλληνες. Ἀλλά ἡ πηγή τῆς ποιήσεως εἶχε πλέον ἐξαντληθῆ καί μαζί της ἔσβησαν καί ἡ δημιουργική σκέψις καί ἡ δημιουργική παρατηρητικότης, ἀκόμη καί μεταξύ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ ζωογόνος πνοή τῆς μεγαλοφυΐας εἶχε χαθῆ· οὔτε στήν Ρώμη οὔτε στήν Ἀλεξάνδρεια ὑπῆρχαν ὑπολείμματα ἐκείνης τῆς θείας τροφῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, πού ἦταν κτῆμα μόνον τῶν αἰωνίως ὑψιπετώντων Ἑλλήνων· στήν πρώτη πόλι ἐκυριάρχησεν ἡ πρόληψις τοῦ ὠφελισμοῦ· στήν δευτέρα, ἐπιστημονική ἐλεφαντίασις.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο κάθε κίνησις ζωῆς ἀπεπνίγη. Οἱ γνώσεις βεβαίως, σταδιακῶς, ηὐξήθησαν, ὁ ἀριθμός τῶν ἐξηγουμένων φαινομένων συνεχῶς ἐπολλαπλασιάζετο, ἀλλά ἡ κινητήριος δύναμις, ἀντί νά ἰσχυροποιεῖται διαρκῶς, ἐξησθένιζε καί δυστυχῶς σέ τομεῖς ὅπου ἦταν ἀπαραίτητος. Ἔτσι, ὁ Εὐρωπαϊκός κόσμος, παρά τήν τρομακτική τεχνολογική του ἐξέλιξι ὑπέστη μία βαθμιαία ἀλλά συνεχῆ πολιτιστική παρακμή, ἕως ὅτου ἐβυθίσθη στό ἐπίπεδο τοῦ κτήνους. Πιθανῶς δέν ὑπάρχει τίποτε περισσότερον ἐπικίνδυνο γιά τό ἀνθρώπινο εἶδος, ἀπό τήν ἐπιστήμη χωρίς ποίησι καί τήν τεχνολογία χωρίς πολιτισμό.[2]

Στήν Ἑλλάδα ὅμως ἡ πορεία τῶν γεγονότων ὑπῆρξε διαφορετική. Ὅσον ἡ τέχνη εὑρίσκετο στήν πλήρη ἄνθησί της, ὁ δαυλός τῆς μεγαλοφυΐας κατέκλυζε μέ φῶς κάθε σφαῖρα τῆς ζωῆς. Ἡ δύναμις, ἡ ὁποία στόν Ὅμηρο, μέσω συνεχοῦς ἀγῶνος, μετεβλήθη σέ μία κυρίαρχο προσωπικότητα, ἀνεγνώρισε στό πρόσωπό του τήν κατοικία της καί κατηυθύνθη ἀπό τήν πρώτη στιγμή στό πεδίο τῆς ἁγνῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, οἰκοδομώντας ἕνα κόσμο ἀπαραμίλλου ὡραιότητος. Γύρω ἀπό αὐτήν τήν κεντρική ἀκτινοβολοῦσα φυσιογνωμία, συνεκεντρώθη μιά στρατιά ποιητῶν, ἡ ὁποία καί ἐδημιούργησε μιά πλουσιώτατη διαβάθμισι στό ποιητικόν ὕφος. Ἀμέσως μετά τήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς Ἑλληνικῆς δημιουργικότητος εἶναι ἡ πρωτοτυπία. Ὅπως ἦταν φυσικόν, οἱ κατώτερες δυνάμεις ἀκολούθησαν

σάν ἀφετηρία τους τήν πορεία πού ἤδη διέγραφαν ἰσχυρότερες δυνάμεις. Ἦταν ὅμως τόσον πολυπληθεῖς καί εἶχαν ἤδη δημιουργηθῆ τόσες μορφές τέχνης, πού ἀκόμη καί ἕνα μέτριο χάρισμα εἶχε τήν δυνατότητα νά ἐπιλέξη ἀκριβῶς τόν ἰδανικό τομέα δράσεώς του, ἐπιτυγχάνοντας ἄριστα ἀποτελέσματα καί ἀξιοποιώντας στό ἔπακρον τίς ἱκανότητές του. Δέν ἀναφέρομαι βεβαίως μόνον στήν ποίησι τῆς μουσικῆς τῶν λέξεων ἀλλ᾽ ἐπίσης στήν ἀνυπέρβλητο καί μεγαλειώδη ἐκείνη ποίησι πού εὐχαριστεῖ τήν αἴσθησι τῆς ὁράσεως ἡ ὁποία ἠκολούθησε τήν ἀνάπτυξι τῆς πρώτης, σάν κάποια νεώτερη ἀγαπημένη ἀδελφή. Ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ γλυπτική, ἡ ζωγραφική ὅπως ἐπίσης τό ἔπος, ἡ λυρική καί δραματική ποίησις, ὁ ὕμνος, ὁ διθύραμβος, ἡ ᾠδή καί τό ἐπίγραμμα ἀπετέλεσαν ἀκτῖνες τοῦ ἰδίου ἥλιου τῆς τέχνης, οἱ ὁποῖες ἁπλῶς διηθλῶντο κατά διαφορετικό τρόπο συμφώνως πρός τούς ὀφθαλμούς κάθε ἀτόμου. Τό γεγονός ὅτι οἱ καθηγητές δέν μποροῦν νά διακρίνουν τόν πραγματικό πολιτισμό ἀπό τά ὑποκατάστατά του καί μᾶς βομβαρδίζουν μέ ἀτελείωτους καταλόγους ἀσήμων Ἑλλήνων ποιητῶν καί γλυπτῶν εἶναι λυπηρό· οἱ διαμαρτυρίες πού διογκοῦνται συνεχῶς καί εἰδικώτερον κατά τά τέλη τοῦ XIX αἰῶνος, εἶναι παρήγορες. Πρίν ὅμως ἐγκαταλείψουμε τήν πληθώρα αὐτῶν τῶν ὀνομάτων στήν σκόνη τῆς λήθης πού τούς ἀξίζει, ὀφείλουμε νά ἐκφράσουμε τόν θαυμασμό μας στό φαινόμενο αὐτό σάν σύνολο, διότι προσφέρει στοιχεῖα μιᾶς ἀνωτέρας αἰσθητικῆς, ἡ ὁποία πάντοτε εἶναι εὐπρόσδεκτος, μιᾶς ἀκριβοῦς κριτικῆς πού δέν ἔχει προηγούμενο καί ἑνός εὐρυτάτου δημιουργικοῦ παλμοῦ. Ἡ Ἑλληνική τέχνη ἦταν πράγματι κάτι τό ζωντανό καί γι᾽ αὐτό ζεῖ ἀκόμη καί σήμερα ἔχοντας ὑπερνικήσει κάθε ἔννοια θανάτου. Κατεῖχε ἕνα συμπαγές ὀργανικό κέντρο καί ὑπήκουε σέ στιγμιαῖες καί κατά συνέπειαν αὐθεντικές ἐξάρσεις, οἱ ὁποῖες ἐνηρμονίζοντο σέ ἕνα δημιουργικό καλλιτεχνικό σύνολο, πού παρουσίαζε τήν πλουσιωτέρα ποικιλία, τίς ἐντυπωσιακώτερες λεπτομέρειες καί ἀκόμη τίς ὁριακότερες ἔννοιες. Ἐν ὀλίγοις - καί ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ ἡ ταυτολογία - ἡ Ἑλληνική τέχνη εἶναι ἡ τέχνη τῆς τέχνης καί οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Ὅμηρος δέν θά μποροῦσε νά εἶναι ὁ δημιουργός της. Ἔφθασε στό σημεῖο αὐτό χάρις σέ μιά στρατιά καλλιτεχνῶν. Ἀπό τότε τό φαινόμενο αὐτό δέν ἐπανελήφθη ποτέ καί γι᾽ αὐτό τό λόγο, ἡ Ἑλληνική τέχνη ὄχι μόνον ζῆ, δρᾶ καί διδάσκει στήν ἐποχή μας, ἀλλά οἱ μεγαλύτεροι καλλιτέχνες μας (δηλαδή οἱ δημιουργοί καλλιτεχνημάτων στήν δρᾶσι, στόν ἦχο, στόν λόγο καί στήν εἰκόνα) αἰσθάνονται ἐν μέσω τοῦ XIX αἰῶνος - ὅπως ἄλλωστε συνέβαινε καί σέ προγενέστερες περιόδους - μίαν ἀκαταμάχητον ἕλξι πρός τήν Ἑλλάδα· τήν ἕλξι τοῦ ἐξορίστου πρός τήν πατρική του γῆ. Ὁ

κοινός ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ἔχει μόνον ἔμμεσο γνῶσι τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης· γι' αὐτόν οἱ θεοί δέν ἔχουν ἀνέλθει ὑπεράνω τοῦ Ὀλύμπου ὅπως ἐπίστευε ὁ Ἐπίκουρος· ἁπλῶς κατεκριμνήσθησαν καί συνετρίβησαν ἀπό τόν ὠμό Ἀσιατικό σκεπτικισμό καί τίς ὠμές Ἀσιατικές προλήψεις. Συναντᾶ ἐν τούτοις τούς θεούς αὐτούς νά στέκονται γαλήνιοι, στολίζοντας μέ τήν Ὀλύμπιο ἠρεμία τους τίς πηγές μας καί τόν διάκοσμο τῶν θεάτρων μας, τούς κήπους μας, πού γεμίζουν κάθε Σάββατο ἀπό ἐπισκέπτες πού ἀναζητοῦν καθαρώτερη ἀτμόσφαιρα καί ἡσυχία. Τούς συναντᾶ στά μουσεῖα, ὅπου θαυμάζει τά γλυπτά τους, παρά τίς ζωγραφικές τους ἀπεικονίσεις καί αὐτό διότι πάντοτε οἱ πολλοί ἄνθρωποι ἕλκονται περισσότερον ἀπό τή γλυπτική. Ὁ «διανοούμενος» μεταφέρει θραύσματα τῆς τέχνης αὐτῆς στόν νοῦ του, στήν ἴδια θέσι μέ τήν δύσπεπτο ὕλη τῶν ἐκπαιδευτικῶν του προγραμμάτων, περισσότερον σάν ὀνόματα παρά σάν ζῶσες ἔννοιες. Παρ' ὅλα ταῦτα τήν συναντᾶ τόσο συχνά πού εἶναι ἀδύνατον νά τήν λησμονήση. Ἡ τέχνη αὐτή ἔχει κατά πολύ μεγαλυτέρα σημασία γιά τήν διαμόρφωσι τῆς διανοίας ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ἤ δύναται νά φαντασθῆ. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὁ καλλιτέχνης - καί ἐννοῶ κάθε εἴδους καλλιτεχνικό πνεῦμα - δέν μπορεῖ νά θεραπευθῆ ἀπό τήν νοσταλγία του γιά τήν Ἑλλάδα καί ὄχι βεβαίως λόγω τῶν μεγάλων ἔργων ὁρισμένων ἀτόμων· ἄλλωστε ἀπό τόν XII αἰῶνα καί ἐντεῦθεν ὁ κόσμος ἐγνώρισε μεγαλειώδη ἔργα· ὁ Δάντης εἶναι μοναδικός, ὁ Σαίξπηρ εἶναι ἴσως ἀνώτερος καί πλουσιώτερος ἀπό τόν Σοφοκλῆ, ἡ τέχνη τοῦ Bach ἀποτελεῖ πρωτοφανῆ πρωτοτυπία γιά τό Ἑλληνικό δεδομένο· ὄχι· ἐκεῖνο πού ὁ καλλιτέχνης ἀνακαλύπτει στήν Ἑλλάδα καί δέν ὑπῆρξε, οὔτε ὑπάρχει στήν Δύσι εἶναι τό καλλιτεχνικό στοιχεῖο, ὁ πολιτισμός τῆς τέχνης. Ἀπό τήν ἐποχή τῶν Ρωμαίων, ἡ Εὐρωπαϊκή ζωή ἀπέκτησε πολιτική βάσι καί στήν ἐποχή μας τείνει σταδιακῶς πρός τήν ἀντίστοιχο οἰκονομική. Ἐνῶ μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, οὐδείς ἐδέχετο νά ταπεινωθῆ ἀκολουθώντας τό ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου, μεταξύ μας κάθε καλλιτέχνης γεννᾶται δοῦλος. Ἡ τέχνη στήν ἐποχή μας ἀποτελεῖ πολυτέλεια, ἰδιοτροπία· δέν εἶναι ἀνάγκη τῆς Πολιτείας οὔτε καθορίζει στόν δημόσιο βίο, τόν νόμο τῆς προτεραιότητος τοῦ αἰσθήματος τῆς ὡραιότητος, ἀπό ὁτιδήποτε ἄλλο. Ἀκόμη καί γιά τήν Ρώμη, ἡ ἰδιοτροπία τοῦ Μαικήνα ἦταν ἐκείνη πού ἀνεκάλεσε στήν ζωή τήν ποίησι. Ἔκτοτε τά μεγαλύτερα ἔργα τέχνης, δῶρα τῶν ἐνδοξότερων πνευμάτων, ἐξηρτῶντο, ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑλοποίησί τους, ἤ ἀπό τό πάθος ὁρισμένων Παπῶν γιά τήν ἀρχιτεκτονική ἤ ἀπό τήν ψευδομόρφωσι τῶν πριγκήπων σέ θέματα κλασσικῆς τέχνης ἤ ἀπό τίς πολυδάπανες ὀρέξεις κάποιου ματαιόδοξου πλουσίου ἐμπόρου. Ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν μιά αὔρα ζωῆς κατέβαινε ἀπό τίς ὑψηλότερες σφαῖρες, ὅπως λόγου χάριν ἡ θρησκευτική ἀναγέννησις πού ἀπεπειράθη νά ἐφαρμόση ὁ μέγας Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης - αὔρα πού ἐδημιούργησε τόν πρῶτο παλμό γιά τήν γέννησι τῆς νεωτέρας ζωγραφικῆς - ἤ, ἡ σταδιακή ἀφύπνισις τῆς Γερμανικῆς ψυχῆς στήν ὁποία ὀφείλουμε τήν μεγαλειώδη νεωτέρα Γερμανική μουσική. Ἀλλά τί συνέβη ὅμως στίς παλαιές εἰκόνες; Οἱ τοιχογραφίες ἐκαλύφθησαν διότι ἐθεωρήθησαν ἄσχημες· οἱ πίνακες ἀπεμακρύνθησαν ἀπό τούς τόπους λατρείας γιά νά καταλήξουν στά μουσεῖα καί κατόπιν - διότι ἦταν ἀδύνατον νά ἐξηγηθῆ ἐπιστημονικῶς ἡ ἐξέλιξις τῆς τέχνης ἕως τήν δημιουργία τῶν ἀριστουργημάτων, κατ' ἄλλον τρόπο - οἱ ἐπικαλύψεις τῶν τοιχογραφιῶν ἀπεκολλήθησαν καί καλῶς ἤ κακῶς, οἱ εἰρηνικοί μοναχοί ἐξεδιώχθησαν καί οἱ μονές καί τά ἡσυχαστήρια μετετράπησαν σέ μουσεῖα δευτέρας κατηγορίας. Ἀλλά καί ἡ μουσική δέν εἶχε καλυτέρα τύχη. Ἤμουν παρών σέ κονσέρτο τοῦ Bach, [τά κατά Ματθαῖον πάθη], ὅπου κάθε μέρος τοῦ ἔργου ἐθεωρεῖτο ἀπό τό κοινό σάν χωριστό «νούμερο», μέ ἀποτέλεσμα νά διακοπῆ πολλές φορές ἡ συνοχή τοῦ ἔργου ἀπό χειροκροτήματα, ἐνῶ τό περίφημο χορωδιακό "O Haupt voll Blut und Wunden" ἔγινε δεκτό μέ κραυγές πού ἀπαιτοῦσαν τόν συνθέτη!!![3] Καί ὅμως συνέβη σέ κάποια Εὐρωπαϊκή πρωτεύουσα πού φημίζεται γιά τήν καλλιέργεια τοῦ μουσικοῦ της ἦθους. Μπορεῖ νά κατέχουμε πολλά ἀπό ἐκεῖνα πού δέν διέθεταν οἱ Ἕλληνες ἀλλά οἱ στιγμές αὐτές μᾶς ἀποδεικνύουν καθαρῶς, ἀλλά ἐπωδύνως τό πόσον λείπει ἡ αἴσθησις τῆς τέχνης, πού μόνον ἐκεῖνοι κατεῖχαν. Καταλαβαίνει κανείς πολύ καλά τί ἐννοοῦσε ὁ

Hölderlin, ὅταν ἔλεγε πρός τόν καλλιτέχνη τῆς ἐποχῆς του:

Stirb! Du suchst auf diesem Erdenrunde,
Edler Geist, umsonst dein Element!
(Πέθανε! 'Αναζητεῖς εἰς μάτην σ' αὐτό τό γήϊνο πανυγῆρι, ὦ εὐγενές πνεῦμα, τό στοιχεῖον σου!)

Δέν πρόκειται βεβαίως γιά ἔλλειψι ἀνωτέρας δυνάμεως ἤ πρωτοτυπίας, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἕλξι τοῦ καλλιτέχνου τῆς ἐποχῆς μας πρός τήν 'Ελλάδα, ἀλλά γιά τήν συνείδησι καί τήν ἐμπειρία ὅτι τό ἄτομον ἀφ' ἑαυτοῦ του, δέν ἔχει τίς δυνατότητες νά πρωτοτυπῆ. Αὐτό συμβαίνει διότι ἡ πρωτοτυπία διαφέρει κατά πολύ ἀπό τήν ἰδιοτροπία· πρωτοτυπία εἶναι ἡ ἐλευθέρα ἀναζήτησις τῆς πορείας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη ἀκουσίως χαραχθῆ ἀπό τήν ἰδιοσυστασία τῆς φύσεως τῆς προσωπικότητος πού ἀφορᾶ. 'Ο καλλιτέχνης ὅμως ἀνακαλύπτει τήν ἐλευθερία του μόνον ὅταν περιβάλλεται ἀπό ἕνα πολιτισμό τέχνης καί τέτοιος πολιτισμός δέν ὑπάρχει στήν ἐποχή μας. Θά ἦταν βεβαίως ἐντελῶς ἄδικο νά ἀρνηθοῦμε στόν σύγχρονο Εὐρωπαϊκό μας κόσμο τίς καλλιτεχνικές του δονήσεις: τό ἐνδιαφέρον γιά τήν μουσική δείχνει πώς τό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων διακατέχεται ἀπό μιά δυναμική ἔξαψι καί ἡ σύγχρονος ζωγραφική κινεῖται πρός εὐδιάκριτες καί καθορισμένες ἀλλά ἀχανεῖς, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, περιοχές, προκαλώντας ἕναν ἐνθουσιασμό πού ἐγγίζει τά ὅρια τοῦ πάθους, πλήν ὅμως παραμένουν ἐκτός τοῦ βίου τῶν ἐθνῶν ἀποτελῶντας ἁπλῶς ἕνα συμπλήρωμά του, γιά τίς ἐλεύθερες ὧρες τῶν ἀνθρώπων καί τούς ἀνθρώπους πού διαθέτουν ἐλεύθερο χρόνο. Γι' αὐτό κυριαρχοῦν ὁ συρμός, ἡ ἰδιοτροπία καί ἡ ὑποκρισία· ἡ ἀτμόσφαιρα στήν ὁποία ζεῖ ὁ καλλιτέχνης ἔχει ἀπωλέσει κάθε ἐλαστικότητα. 'Ακόμη καί οἱ μεγαλύτερες μεγαλοφυΐες εἶναι δέσμιες, πιέζονται καί ἀπωθοῦνται ἀπό πολλές πλευρές. Ἔτσι ἡ 'Ελληνική τέχνη ζεῖ ἀνάμεσά μας σάν κάποιο χαμένο ἰδανικό, πού ὀφείλουμε νά ἀγωνισθοῦμε γιά τήν ἀνάκτησί του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) Βεβαίως ὁ Λουκρήτιος μπορεῖ νά θεωρηθῆ ἄξιος θαυμασμοῦ καί σάν στοχαστής καί σάν ποιητής, ἀλλά οἱ σκέψεις του εἶναι, ὅπως καί ὁ ἴδιος παραδέχεται, πάντοτε 'Ελληνικές καί τό ποιητικό του ὕφος 'Ελληνικό. Παρ' ὅλα αὐτά, πάνω ἀπό τό μεγαλειῶδες ποίημά του πλανᾶται ἡ θανατηφόρος σκιά ἐκείνου τοῦ σκεπτικισμοῦ, πού ἀργά ἤ γρήγορα ὁδηγεῖ στήν πνευματική στείρωσι καί ὁ ὁποῖος ὀφείλει νά διαχωρισθῆ ἀπό τό ἐσώτερο ἔνστικτο τῶν αὐθεντικῶν θρησκευτικῶν φύσεων, τό ὁποῖο ἀντιλαμβάνεται τό κυρίαρχο στοιχεῖο τῶν πεποιθήσεών τους καί γι' αὐτόν τόν λόγο δέν ἀμφισβητεῖ τήν ὑποκειμενική ἐκείνη ἀλήθεια πού συναισθάνονται ἀορίστως στήν ψυχή τους, χωρίς νά τήν ἀξιολογοῦν, ἐνῶ λόγου χάριν, ὁ βάρδος τῶν Βεδῶν τήν διακηρύσσει:

Γιατί ὅ,τι ἀνεδύθη, σ' αὐτή τήν δημιουργία
εἴτε ἔχει δημιουργηθεῖ, εἴτε ὄχι -
Ὅποιος στούς οὐρανούς κι ἄν τό παρακολουθῆ
Τό γνωρίζει πολύ καλά! Ἤ καί αὐτός ἀκόμη
τό ἀγνοεῖ;

Rigveda X, 129

'Ο 'Ηρόδοτος πάλι ἐξέφρασε τήν γνώμη πώς ὁ ποιητής [Ὅμηρος] ἐδημιούργησε τούς Θεούς. Καί ὁ 'Επίκουρος ὁ ἴδιος, ὁ «ἄθεος», ὁ ἄνθρωπος πού περιγράφεται ἀπό τόν Λουκρήτιο σάν ὁ μέγιστος τῶν θνητῶν, ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν ὁποῖο ἔχει δανεισθῆ ὁλόκληρο τό σύστημα σκέψεώς του, δέν κατέχει, ὅπως γνωρίζουμε, «θρησκευτικό συναίσθημα, πού πρέπει, ἄν μποροῦμε νά τό περιγράψουμε, κατ' αὐτόν τόν τρόπο, νά ἔχη γεννηθῆ μαζί του;» (K.L. von Knebel, «'Επίκουρος»). «Ποτέ», λέγει ὁ Διοκλῆς «δέν εἶδα τόν Δία μεγαλειωδέστερο, ἀπό τήν στιγμή πού εἶδα γονατιστό τόν 'Επίκουρο στά πόδια του!» 'Ο Λατίνος ἐνόμιζε πώς εἶχε ἐπισφραγίσει τήν σοφία μέ τό ρητό Primus in orbe deos fecit timor. 'Ο Ἕλλην, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, σάν ὄν φωτισμένο, ἐσέβετο τίς ἔνδοξες εἰκόνες τῶν θεῶν, τίς ὁποῖες εἶχε δημιουργήσει ἕνας ἐλεύθερος ἡρωϊσμός. Μέ τήν πρᾶξι του αὐτή ἐπιστοποίει τήν μεγαλοφυΐα του.

(2) Συγκρίνατε τόν πολιτισμό τῶν Κινέζων μέ τόν ἰδικόν μας.

(3) 'Ο Chamberlain εἶναι κατά τρεῖς αἰῶνες μεταγενέστερος τοῦ Bach (Σ.Μ.).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

HANS—ULRICH RUDEL

Στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1982, ἡ καρδιά τοῦ ἀγαπημένου πιλότου τοῦ Hitler, ἔπαψε νά κτυπᾶ.

῾Ο ἄνθρωπος πού ὑπῆρξε ἡ καταστροφή καί ὁ ὄλεθρος γιά 519 ἅρματα μάχης, 800 ὀχήματα, 70 σκάφη παντός τύπου, 150 πυροβόλα καί ἀντιεροπορικά καί ἀναρίθμητα ὀχυρωματικά ἔργα, πέρασε στόν χῶρο ἐκεῖνο τῆς μνήμης πού γεννᾶ τούς μύθους.

Γιά μισόν αἰώνα ὑπῆρξε ἡ ψυχή καί ἡ φλόγα τῶν διασκορπισμένων συντρόφων του ἐθνικοσοσιαλιστῶν, μετά τήν μοιραία λῆξι τοῦ πολέμου.

῎Ας μείνη λοιπόν ζωντανός θρῦλος καί φλογερός μῦθος γι᾿ αὐτούς πού ὀνειρεύονται ἀκόμη τήν χώρα ὅπου ὁ ἥλιος δέν δύει ποτέ.

Εἰς ἔνδειξιν τιμῆς
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ἡ περηφάνεια...

καί ἡ συγκίνησις τῶν παλαιῶν συντρόφων.

HANS-ULRICH RUDEL

OBERST A. D.

IST AM 18. DEZEMBER 1982 IM ALTER VON 66 JAHREN GESTORBEN.

EIN LEBEN DER TREUE UND PFLICHTERFÜLLUNG HAT SEINE VOLLENDUNG GEFUNDEN.

6330 KUFSTEIN, STIMMERSEE 75
4000 DÜSSELDORF

URSULA RUDEL
GEB. BASSFELD
IM NAMEN ALLER ANGEHÖRIGEN

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ Η΄ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ;

Τά ἐγκλήματα τῶν καλῶν

Πρίν ἀπό μερικά χρόνια προεβλήθη ἀπό τήν τηλεόρασι στήν Εὐρώπη —καί συνεπῶς καί στήν χώρα μας— τό περιβόητο «ὁλοκαύτωμα». Σ' αὐτήν τήν ταινία ἐπαρουσιάζοντο τά βάσανα, οἱ κακουχίες καί τέλος ἡ «ἐξόντωσις» τῶν δυστύχων ἑβραίων, ἀπό τούς «κτηνώδεις» Ναζί. Ἡ ταινία αὐτή ἦταν τό ἀποκορύφωμα τῆς συστηματικῆς προσπαθείας τῶν ἑβραίων, —τούς ὁποίους ὁ φιλόσοφος Σοπενχάουερ ἀποκαλεῖ μεγάλους ἀφέντες τοῦ ψέμματος—, νά καλλιεργήσουν στό ἔπακρον τά αἰσθήματα ἐνοχῆς τῆς Εὐρωπαϊκῆς φυλῆς, σέ ὅτι ἀφορᾶ τήν δῆθεν γενοκτονία τους ἀπό τούς ἐθνικοσοσιαλιστές. Κι' αὐτό γιατί οἱ ἑβραῖοι καί οἱ πουλημένοι ὑποτακτικοί τους, ριγοῦν στήν ἰδέα τῆς ἀφυπνίσεως τῆς Εὐρώπης καί κυρίως τῆς ἀφυπνίσεως τῆς διηρημένης Γερμανίας.

Μετά τό τέλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἐμφυλίου πολέμου (Β΄ παγκόσμιος), οἱ ἑβραῖοι ἔχοντας ὑποχείριο τους τίς δημοκρατικές κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης, εἴτε αὐτές λέγονται φιλελεύθερες, εἴτε λέγονται λαϊκές, καί συνεπῶς ὑπό τόν ἔλεγχό τους, καί τά μαζικά μέσα ἐνημερώσεως (massmedia), ἀπεδύθησαν —καί ἀποδύονται— σέ μία γιγαντιαία προσπάθεια νά καταδείξουν, ὅτι οἱ ἐνθικοσοσιαλιστές καί οἱ σύμμαχοί τους, δέν ἦταν τίποτα ἄλλο παρά ἕνας ἑσμός διεστραμμένων κακούργων καί ἐγκληματιῶν, πού διέπραξαν πλῆθος ἐγκλημάτων μέ ἀποκορύφωμα τήν «ἐξόντωσι» τῶν ἑβραίων, τό δῆθεν ὁλοκαύτωμα.

Οἱ ἰσχυρισμοί αὐτοί ὅμως τῶν ἑβραίων κατάρρευσαν σάν χάρτινος πύργος, ὅταν σπάζοντας τό κατεστημένο τῶν μέσων ἐνημερώσεως, θαρραλέες φωνές στήν Εὐρώπη καί στήν 'Αμερική —πού ὅσο πάει καί πληθύνονται— ἀπέδειξαν μέ βιβλία τους τό ψευδές καί δόλιο τῶν ἑβραϊκῶν ἀπόψεων καί πέρασαν στήν ἀντεπίθεσι, διακηρύττοντας τά ὁλοκαυτώματα τῆς Εὐρώπης πού διεπράχθησαν ἀπό τούς «εἰρηνιστές» συμμάχους.

Σκοπός τῆς παρούσης προσπαθείας εἶναι νά καταδείξῃ τά ὁλοκαυτώματα αὐτά τῆς φυλῆς μας πού σκοπίμως οἱ δημοκρατικοί κονδυλοφόροι τῆς Δύσεως καί τῆς 'Ανατολῆς, ἀπεσιώπησαν καί ἀποσιωποῦν. Ἄς τά παρακολουθήσουμε:

Δρέσδη: ὁ ἐμπρησμός τῶν ἀθώων.

Στήν ἐπαρχία τῆς Σαξωνίας, ἐπαρχία πού ἀνήκει σήμερα στήν λεγομένη 'Ανατολική Γερμανία, εὑρίσκετο μία πόλις μέ 600.000 κατοίκους. Ἡ πόλις ἦταν γνωστή γιά τήν μοναδική ὀμορφιά της καί τήν γοητεία τῶν ἀναρίθμητων μνημείων της, μουσείων, βιβλιοθηκῶν καί αἰθουσῶν ζωγραφικῆς. Ἦταν ἡ Φλωρεντία τοῦ Βορρᾶ, ἡ Βενετία τοῦ Ἔλβα, ἡ πόλις-μουσεῖο τῆς Γερμανίας. 'Ονομαζόταν Δρέσδη...

Καθώς δέν ὑπῆρχαν οὔτε στρατιωτικοί, οὔτε βιομηχανικοί στόχοι στήν Δρέσδη, οἱ Γερμανοί τήν ἐκήρυξαν ἀνοχύρωτο καί αὐτή ἀπετέλεσε τό κέντρο τῶν προσφύγων καί τῶν τραυματιῶν. Ὑπῆρχαν πολλοί γέροι καί κυρίως γυναικόπαιδα. Πέντε ἑκατομμύρια πρόσφυγες ἀπό τήν Πρωσσία καί τήν Σιλεσία ἐκινοῦντο πρός ἤ εὑρίσκοντο στοιβαγμένοι στήν Δρέσδη καί τά περίχωρά της προσπαθώντας νά διαφύγουν ἀπό τήν Σοβιετική βαρβαρότητα.

Ἦταν μία πόλις τῆς τέχνης καί τώρα τῶν προσφύγων. Ἡ ἀντιαεροπορική ἄμυνα ἦταν ἀσήμαντος. Οἱ Γερμανοί ἐπίστευαν ὅτι δέν ὑπῆρχε λόγος διότι μία ἀνοχύρωτος πόλις, σύμφωνα μέ τίς συνθῆκες τῆς Γενεύης δέν ἀποτελεῖ στόχο ἐπιθέσεως.

'Αλλά δέν εἶχαν ἐμπειρία τοῦ συμμαχικοῦ fair play (δίκαιο παιχνίδι). Τήν νύκτα τῆς 13ης πρός 14η Φεβρουαρίου 1945 ἐνῶ ἤδη ἡ Γερμανία ψυχορραγοῦσε καί ἐνῶ οἱ Μπολσε-

βίκοι ἀπεῖχον 150 χιλιόμετρα ἀπό τήν πόλη, (αὐτήν τήν στιγμή) οἱ ἀνθρωπιστές σύμμαχοι ἐπετέθησαν. Δύο χιλιάδες (!!!) Βρεττανικά καί 'Αμερικανικά ἀπεροπλάνα ἐξαπέλυσαν μία κόλασι φωτιᾶς πάνω στήν πόλι, καταστρέφοντας τά μνημεῖα καί καίγοντας τούς κατοίκους της. 'Η πόλις βομβαρδίστηκε μέ βόμβες φωσφόρου.

'Η ἐπιδρομή ἔγινε μέ 75% ἐμπρηστικές βόμβες καί 25% μεγάλης ἰσχύος ἐκρηκτικές βόμβες. «'Η δόλιος αὐτή ἀνάμειξις τῶν δύο αὐτῶν τύπων βομβῶν, παράγει μία ἀναπόφευκτο θύελλα φωτιᾶς ἀπό τόν ἀέρα. Αὐτοί πού δέν ἐκάησαν ζωντανοί, πέθαναν ἀπό ἀσφυξία. Καί αὐτοί οἱ ὁποῖοι προσεπάθησαν νά γλυτώσουν ἀπό τήν κόλασι τῆς φωτιᾶς, πολυβολήθησαν ἀπό τά καταδιωκτικά «Mustang» πού πετώντας ἐλάχιστα πάνω ἀπό τό ἔδαφος, θέριζαν τά τμήματα τῶν ἀλλοφρόνων προσφύγων» (David Irving: 'Η καταστροφή τῆς Δρέσδης).

'Ο Ἄγγλος ἱστορικός David Irving στό συνταρακτικό ἔργο του «'Η Καταστροφή τῆς Δρέσδης» ὑπολογίζει τούς νεκρούς σέ 135.000, ἡ πλειονότης τῶν ὁποίων ἦταν γυναῖκες καί παιδιά. Λόγω ὅμως τῆς παρουσίας ἑκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων στήν πόλι, ἀσφαλῶς ὁ ἀριθμός τῶν θυμάτων ἦταν πολύ περισσότερος. 'Ο Διευθυντής τῆς 'Αστυνομίας τῆς πόλεως Grosse ἐκτίμησε τά θύματα σέ 250.000 καί ἄλλοι ἱστορικοί σέ 300.000. Τό σύνολον τῶν θυμάτων σέ 250.000 εἶναι κάτι τό φρικτό. Δύο φορές πάνω ἀπό τά θύματα τῆς Χιροσίμα (!!!).

'Επί 7 ἡμέρες καί 7 νύκτες ἡ φωτιά συνεχιζόταν, ὁ δέ καπνός ἦταν ὁρατός ἀπό 300 χιλιόμετρα μακρυά. Δεκαέξι χιλιάδες στρέμματα ἰσοπεδώθησαν. 'Η εἰρωνεία τοῦ συμμαχικοῦ «fair play» ἦταν ὅτι οἱ μόνοι στρατιωτικοί στόχοι δηλ. οἱ σιδηροδρομικοί σταθμοί τῆς πόλεως, ἔμειναν ἀπείρακτοι (!!!).

Αὐτή ἦταν ἡ σφαγή τῆς Δρέσδης καί εἶναι ἐκπληκτικό ὅτι οἱ ὑποκριτές δημοκράτες πού «χάλασαν τόν κόσμο» μέ τήν καταστροφή τῆς Γκουέρνικα, δέν συνεκινήθησαν καθόλου ἀπό αὐτό τό τραγικό ὁλοκαύτωμα τῆς Γερμανικῆς φυλῆς...

Τό Κατύν τῆς Δύσεως

'Αμέτρητοι αἰχμάλωτοι ἀπό τήν 'Ανατολή, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τολμήσει νά πολεμήσουν τούς μπολσεβίκους στό πλευρό τῶν Γερμανῶν: Οὐκρανοί, Γεωργιανοί, Κοζᾶκοι, παρεδόθησαν μετά τό τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν, τόν Μάϊο τοῦ 1945, στούς Βρεττανούς καί στούς Γιάνκηδες, γιά νά μήν πέσουν στά χέρια τοῦ αἱμοσταγοῦς κόκκινου στρατοῦ. Αὐτό ὅμως δέν τούς χρησίμευσε σέ τίποτα. 'Εσφάγησαν κατά χιλιάδες. Μεταξύ τοῦ Λίντς καί τῆς Βιέννης, ὑπάρχει ἕνας γιγάντιος τάφος στρατιωτῶν καί ἀξιωματικῶν πού ἐθερίσθησαν ἀπό τά τάνκς τοῦ Μοντγκόμερυ καί τοῦ 'Αλεξάντερ. Αὐτό ἦταν τό Κατύν τῆς Δύσεως. Γιατί αὐτό; 'Αντεστάθησαν γιατί δέν ἤθελαν νά τούς παραδώσουν στίς στρατιές τοῦ Στάλιν. Ὅσοι ἀπό τούς ἡρωϊκούς Κοζάκους ἀπέμειναν, προτίμησαν νά σκοτώσουν τά μέλη τῶν οἰκογενειῶν των καί μετά νά αὐτοκτονήσουν, παρά νά τούς παραδώσουν οἱ σύμμαχοι στούς Σοβιετικούς.

Οἱ γενναῖοι αὐτοί ἀπετελοῦντο ἀπό Ρωσικά τμήματα τοῦ στρατηγοῦ Βλασσώφ, ἀπό Κοζάκικες μεραρχίες ὑπό τόν στρατηγό Ναουμένκο καί ἀπό τό 15ο σῶμα ἱππικοῦ τῶν Κοζάκων κάτω ἀπό τίς διαταγές τοῦ Γεμανοῦ στρατηγοῦ Χέλμουτ Φόν Πάνβιτς.

'Η συμφωνία γιά τήν παράδοσί τους στούς Μπολσεβίκους, εἶχε γίνει τήν 5η Μαΐου 1945 μεταξύ Τσῶρτσιλ καί Ροῦζβελτ. «Ἦταν ἀκόμη ἕνα δεῖγμα τοῦ δολίου χαρακτῆρος τῆς παραδοσιακῆς Βρεττανικῆς διπλωματίας» (Σολζενίτσυν).

Μπλάϊμπουργκ: Τό Κροατικό Κατύν

Τήν 15η Μαΐου 1945 κοντά στήν Αὐστριακή πόλι Bleiburg, 300.000 ἐθνικοσοσιαλιστές Κροᾶτες-μάχιμοι καί γυναικόπαιδα — πού εἶχαν παραδοθῆ στούς Ἄγγλους, «μεταβιβάσθησαν» στούς Γιουγκοσλάβους κομμουνιστές. Σύμφωνα μέ αὐτόπτες μάρτυρες, 200.000 Κροᾶτες — ἀπό μία χώρα 6.000.000 κατοίκων — κατεσφάγησαν ἀπό τούς Γιουγκοσλάβους. Εἴκοσι φορές τό Πολωνικό Κατύν (!!!)

Αὐτές εἶναι τρεῖς χαρακτηριστικές περιπτώσεις ὁλοκαυτωμάτων, πού διεπράχθησαν ἀπό τούς ἀνθρωπιστές συμμάχους, τούς ὑπέρμαχους τῆς δημοκρατίας καί τῆς εἰρήνης. Σ' αὐτά ἄν προσθέσουμε τά ὁλοκαυτώματα τῆς Χιροσίμα καί τοῦ Ναγκασάκι, τίς σφαγές τῶν Γερμανῶν ἀμάχων ἀπό τούς προελαύνοντες μπολσεβίκους στήν Γερμανία τοῦ 1945, παρουσιάζεται ἀνάγλυφα μπροστά μας ἡ κτηνωδία τῶν δύο ἑβραϊκῶν συστημάτων τοῦ Καπιταλισμοῦ καί τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Παρουσιάζονται μπροστά μας τά τραγικά ὁλοκαυτώματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Φυλῆς, τῆς Φυλῆς μας, ὅπου μπροστά σας τό δῆθεν «ὁλοκαύτωμα» τῶν ἑβραίων, φαντάζει σάν ἀπάτη τοῦ χειρίστου εἴδους.

Οἱ θρῆνοι καί οἱ κοπετοί ὅμως δέν ἁρμόζουν σέ ἐθνικοσοσιαλιστές. Σάν γνήσιοι συνεχιστές τῆς ἰδεολογίας τῆς 'Αρίας Φυλῆς, μέ τό χέρι ὑψωμένο στόν ἀρχαῖο Σπαρτιατικό χαιρετισμό, μπροστά στά μαυροκόκκινα λάβαρα μέ τόν ἀγκυλωτό σταυρό, μέ φανατισμό, ὁρκιζόμαστε: καπιταλιστές, μπολσεβίκοι, ἑβραῖοι, σᾶς χρωστᾶμε μία ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΙΑ΄ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Μετά τήν ἐμφάνισιν τοῦ 'Ιουδαιο-Χριστιανισμοῦ καί μέχρι τό 1933, ὁπότε καί συντελεῖται ή 'Αναγέννησις τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος τῶν 'Αρχαίων 'Ηρωϊκῶν χρόνων ἀπό τούς Γερμανούς 'Εθνικοσοσιαλιστάς, λίγες ὑπῆρξαν οἱ φωτεινές ἐκεῖνες μορφές πού δεν ἀλλοτριώθηκαν ἀπό τόν 'Εβραϊκό τρόπον ζωῆς καί σκέψεως. Οἱ φωτεινότεροι ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξαν ὁ 'Ιουλιανός (πού οἱ Χριστιανοί, δίκαια ἀπό τή μεριά τους, τόν ὀνόμασαν Παραβάτη), ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός (πού ἐπειδή ἀκριβῶς ὑπῆρξεν παγανιστής ἔχει περάσει εἰς τήν ἀφάνειαν τό μνημειῶδες ἔργον του), ὁ Φρειδερῖκος Νίτσε, ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ καί ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ΙΑ΄ ὁ Παλαιολόγος.

Μέ τήν προσφορά τοῦ τελευταίου στήν φυλετικήν 'Αναγέννησιν τῶν 'Ελλήνων θά ἀσχοληθῶμεν εἰς τήν παρακάτω μελέτην.

"Οντας λοιπόν, ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦτος πνευματικό τέκνο τοῦ Πλήθωνος, ἀναλαβών τήν Διοίκησιν τοῦ Δεσποτάτου τοῦ Μωρέως κατορθώνει καί ἐπιτυγχάνει τήν ἀντιμετώπισιν τῶν Βαρβαρικῶν Τουρκικῶν ἐπιδρομῶν. Τήν 6ην 'Ιανουαρίου 1449 στεφθείς Βασιλεύς τοῦ Βυζαντίου, ἐγκαταλείπει τήν Πελοπόννησον καί ἀναλαμβάνει τήν ἡγεσίαν τοῦ ἀγωνιῶντος 'Ελληνισμοῦ. "Ομως τά ἀποτελέσματα τῆς 'Εβραιο-χριστιανικῆς σήψεως, πού εἶχεν ἐπέλθει εἰς τό Βυζαντινόν Κράτος δέν ἀργοῦν νά φανοῦν. Τήν ὥρα ὅπου οἱ βάρβαροι 'Ασιᾶτες εὑρίσκονται πρό τῶν Πυλῶν τῆς Βασιλεύουσας, οἱ 'Εβραῖοι καί οἱ ὑποτακτικοί τους μέ ἐπικεφαλῆς τόν δήμιο τοῦ 'Ελληνισμοῦ Γεννάδιον Σχολάριον, διακηρύσσουν πώς εἶναι προτιμότερον τό τούρκικον Φέσι ἀπό τήν "Ενωσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ὑπό τή μορφήν τῆς 'Ενώσεως τῶν 'Εκκλησιῶν! Βέβαια ἐδῶ πολλοί ἴσως διαφωνήσουν λέγοντας: «'Η Παπική καταπίεσις εἰς τό Βυζάντιον θά ἦτο ἐξίσου καταπιεστικήν μέ τήν Τουρκικήν». Τό ἄτοπον τοῦ ἐπιχειρήματος ἀποδεικνύεται εὔκολα ἐάν ὑπενθυμίσωμεν δύο γεγονότα:

α) ὅτι τουλάχιστον οἱ Καθολικοί ἦταν ὁμόφυλοι καί

β) ὅτι ἡ μεταρρύθμισις πού ἀκολούθησε ἀργότερα, ἴσως ἐξαπλωνόταν καί εἰς τόν 'Ελληνικόν χῶρον.

Τό βέβαιον πάντως εἶναι πώς θά εἶχεν καλύτερην τύχην ὁ 'Ελληνισμός ἐάν γινόταν τότε ἡ ἕνωση.

Τέλος πάντων ὁ Αὐτοκράτωρ δέν ὑπέκυψε, ἐπολέμησε στήν πρώτην γραμμήν, ἀφοῦ προηγουμένως ὅταν ὁ Μωάμεθ τοῦ προτείνει τήν εἰρηνικήν παράδοση τῆς Πόλεως, ἀπαντᾶ ὡς ἄλλος Λεωνίδας φυλάττων Θερμοπύλας: «Τό τήν Πόλιν σοι δοῦναι οὔτ' ἐμόν ἐστί· οὔτ" ἄλλων τῶν κρατούντων ἐν ταύτῃ...»

«'Εκραύγαζε σάν μανιασμένο λιοντάρι καί μέ γυμνωμένο τό σπαθί του στό δεξί χέρι ἔσφαζε πολλούς ἀπό τούς ἐχθρούς του. Τό αἷμα ἔτρεχε σάν ποτάμι ἀπό τά χέρια καί τά πόδια του. (ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ» Γεωργιου Φραντζῆ – Μιχαήλ Δούκα).

Λένε πώς ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ΙΑ΄ ὁ Παλαιολόγος ἐφονεύθη στίς 29 Μαΐου 1453! Ψέμα! 'Ο Αὐτοκράτωρ δέν εἶναι νεκρός! Ζεῖ μέσα στήν φυλετική ψυχή τοῦ κάθε "Ελληνος. Μέ βάση αὐτές τίς σκέψεις ἡ 'Ελληνική Φυλετική ψυχή, ἔπλασε τό Μῦθο τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ, ἕναν μῦθο ἀπ' αὐτούς πού μόνον οἱ "Αριοι ξέρουν νά πλάθουν.

Δίκαια λοιπόν ὁ 'Ηρωϊκός Θεόδωρος Κολοκοτρώνης διεκήρυττε:

«Τό γένος ποτέ δέν ὑποτάχτηκε στό Σουλτάνο.

Εἶχε πάντα τό βασιλιά του, τό στρατόν του, τά κάστρα του.

Βασιλιάς του,
'Ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς
στρατός του,
οἱ 'Αρματολοί καί οἱ Κλέφτες·
κάστρα του,
ἡ Μάνη καί τό Σούλι».

Μέσω λοιπόν τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου κατόρθωσε νά ἀναβιώσει καί νά ἐπιβιώσει στά χρόνια τῆς Σκλαβιᾶς ἡ 'Εθνική Συνείδηση τῶν 'Ελλήνων. "Οπως ἔχει διευκρινιστεῖ σέ προηγούμενες ἐκδόσεις τῆς «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ», δέν πιστεύουμε πώς ἡ μετατόπισις τῆς Πρωτεύουσας τοῦ 'Ελληνορωμαϊκοῦ Κράτους βοήθησε τόν 'Ελληνισμό. "Ομως ἡ ἡρωϊκή θυσία τοῦ Παλαιολόγου στήν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ μᾶς κάνει νά ἐπιδιώκουμε καί νά ἀγωνιζόμαστε μέ κάθε τρόπο γιά τήν ἐπαναφορά της εἰς τήν Εὐρώπην καί τήν ἀπαλλαγήν της ἀπό τούς Βάρβαρους 'Ασιάτας. 'Επαληθεύοντας ἔτσι τόν Μῦθο.

«Διπλό, διπλό θά πάρουμε αὐτό πού μᾶς ἐπάρθη
κι ἡ Πόλη κι ἡ 'Αγιασοφιά δική μας θά γενῇ».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ

Richard Wagner

WILHELM RICHARD WAGNER
(1813 - 1883)

Τήν 13ην Φεβρουαρίου συνεπληρώθησαν ἑκατό ἔτη ἀπό τόν θάνατο τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ συνθέτου καί μουσικοφιλοσόφου Ριχάρδου Βάγκνερ.

Ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ εἶναι ὁ μεγαλύτερος μουσικοσυνθέτης ἀπό τοῦ Beethovhen καί ἐντεῦθεν καί ὁ μεγαλύτερος μουσικός ἐπαναστάτης τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἐγωϊστής, φιλόδοξος καί τολμηρός καινοτόμος ὑπῆρξε ὁ μέγας καταλύτης τῶν συμβατικῶν μελοδραματικῶν μορφῶν πού μέχρι τῆς ἐποχῆς του ἐχρησιμοποιοῦντο καί ὁ δημιουργός τοῦ σημερινοῦ μουσικοδράματος.

Στόχος του, πού προσεπάθησε νά ἐπιτύχη μέσω τῶν μουσικῶν δραμάτων τά ὁποῖα συνέθεσε ὑπῆρξε τό ὀνομαζόμενον «καθολικόν ἔργον τέχνης» (Gesamtkunstwerk) ὅπου ἠθέλησε νά συγκεντρώση εἰς μίαν ταυτόχρονον λειτουργίαν ὅλας τάς τέχνας: μουσικήν, ποίησιν, χορόν καί εἰκαστικές τέχνες. Λάτρης ἐνθουσιώδης τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, τό ἔλαβε ὡς πρότυπον διά τήν ἀνακαίνισιν τῆς νεωτέρας λυρικῆς σκηνῆς καί προσεπάθησε νά προσδώση εἰς αὐτήν τόν ἐθνικιστικόν καί θρησκευτικόν χαρακτῆρα ἐκείνου. Τό πρόβλημα τῆς σχέσεως τῶν τεχνῶν καί ἰδιαιτέρως τοῦ ποιητικοῦ κειμένου καί τῆς μουσικῆς ἀπησχόλησε σέ μεγάλο βαθμό τούς συνθέτας πού ἠσχολήθησαν μέ τήν Ὄπεραν. Ἄλλοι μέν ὅπως οἱ Rameau καί Lully ὑπέταξαν ἀπολύτως τήν μουσικήν εἰς τόν ποιητικόν λόγον εἰς μίαν προσπάθειαν ὅπως ἀναβιώσουν τό πρότυπον τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Δράματος, ἄλλοι δέ ὅπως ὁ Scarlatti ἐτόνισαν τήν ὑπεροχήν τῆς μουσικῆς ἔναντι τοῦ κειμένου. Μόνον ὁ Monteverdi ἐπέτυχε μίαν ἰσορροπίαν εἰς αὐτόν τόν τομέα, ἡ ὁποία ὅμως δέν ἐξηκολούθησε μέ ἀποτέλεσμα νά παρουσιάζωνται ἀργότερον λιμπρέτα - τερατουργήματα πού εἶναι εἰς μέγα βαθμόν ὑπεύθυνα διά τάς κατηγορίας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὄπερας πρός τό εἶδος.

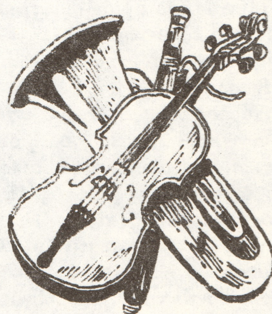
Ὁ Βάγκνερ ἐπιφέρει μίαν πραγματικήν ἐπανάστασιν εἰς τόν χῶρον τῆς Ὄπερας ὑλοποιῶν τά φιλοσοφικά καί αἰσθητικά του ὁράματα μέ τό νά γράφη ὁ ἴδιος τά λιμπρέττα τῶν ἔργων του. Παραλλήλως ὑπῆρξε ἀρκετά ταλαντοῦχος ποιητής ἐπηρεασμένος εἰς μέγα βαθμόν ἀπό τήν Γερμανικήν λογοτεχνίαν καί ἀπό τούς Ἀρχαίους Κλασσικούς οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν οἱ κατευθυντήριοι γραμμαί τῆς ὑπαρξιακῆς ἀγωνίας καί τῶν φιλοσοφικῶν του ἀναζητήσεων. Παρά τό γεγονός ὅτι τήν Κλασσικήν Ἑλλάδα τήν ἐγνώρισε ὄχι μέσα ἀπό τά κείμενα τῶν Μεγάλων Στοχαστῶν της, ἀλλά ἀπό Γερμανικάς μεταφράσεις πού δέν τοῦ ἐπέτρεπαν νά ἐμβαθύνη εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἑλληνική Σκέψιν ἀπό τό πρωτότυπον, ἐν τούτοις τόν βαθύτατον ἐνθουσιασμόν του τόν μετουσίωσε ἀργότερα εἰς πρᾶξιν προσπαθῶν νά μεταφράση τήν Ὀδύσσειαν! Ἐπέτυχε μάλιστα νά μεταφράση δώδεκα ραψωδίες ἀπό αὐτήν. Ἀργότερα ἠσχολήθη ἐπισταμένως μέ τόν μῦθον τοῦ Οἰδίποδος. Μία ἐνδελεχής μελέτη μέ εὐστόχους παρατηρήσεις, ἀναλύσεις καί συστηματικάς ἐπεξηγήσεις αἱ ὁποῖαι ἐντυπωσιάζουν εἶναι τό σημαντικόν ἀποτέλεσμα τῆς ἐνασχολήσεώς του αὐτῆς. Τό σημαντικώτερον, ὅμως, ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὅσον

περισσότερον ἐγνώριζε τήν Ἑλληνική Σκέψι καί ἐνεβάθυνε εἰς αὐτήν, τόσον σταθερώτερα θεμέλια ἔθετε, ἐπί τῶν ὁποίων ἀργότερον θά οἰκοδομεῖτο τό Ἀρχαιοελληνικῆς δομῆς καί ἐμπνεύσεως ἀριστουργηματικόν ἔργον του. Ὄνειρόν του ὑπῆρξε ἡ προσέγγισις ἑνός προτύπου «Γερμανικοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὅπως τόν ὁραματίσθησαν πρίν καί παραλλήλως πρός αὐτόν οἱ Goethe, Schopenhauer καί Nietzsche. Ὁ Ὅμηρος εἰς τά φιλοσοφικά συγγράμματα τοῦ Βάγκνερ ἐμποτίζεται μέ τά Πλατωνικάς Ἰδέας, συναντᾶ τά Ἰδανικά τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, σμίγει μέ τό Πνεῦμα τοῦ Ἀπόλλωνος καί μετουσιώνεται μέσα ἀπό τούς Ἀρχαίους Γερμανικούς μύθους. Μέσα ἀπό τά φιλοσοφικά δοκιμίά του ἀναβλύζει ὁλόκληρος ἡ ἔντασις καί ἡ ποιότης τῶν προβληματισμῶν του καί ἡ Παγανιστική Λατρεία ἡ ὁποία τόν διέκρινεν.

Εἰς τό βιβλίον του «Opera umd Drama» πού ἀποτελεῖ τό ἀπαύγασμα τῆς Βαγκνερικῆς Θρησκείας ὑποστηρίζεται ὅτι διά τήν δημιουργίαν Ἐθνικῆς Τέχνης δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ παρουσίασις δημωδῶν θρύλων, ἀσμάτων κλπ. ἀλλά τό ὑλικόν αὐτό τό περιεχόμενον ἀπό τήν λαϊκήν παράδοσιν καί παρουσιαζόμενον ὡς ἀποτέλεσμα ἐθνικῆς ἐργασίας, θά πρέπει νά γίνῃ ἀποδεκτόν καί ἀπό τήν λαϊκήν ψυχήν ὥστε νά ὑπάρχῃ ἡ δέουσα ἀναλογία μεταξύ δημιουργοῦ καί κοινοῦ. Ἡ Γερμανική ψυχή ὑπεδέχθη μέ ἐνθουσιασμόν τήν νασιοναλιστικήν ἐργασίαν τοῦ Βάγκνερ καί ἡ ἐπίδρασις τῆς Βαγκνερικῆς Ἀναμορφώσεως ἐξακολουθεῖ ὄχι μόνον νά δεσπόζῃ, ἀλλά καί νά ἐξαπλοῦται συνεχῶς εἰς τά πέρατα τοῦ κόσμου καί νά ἀποκτᾶ καθημερινῶς ὅλο καί περισσότερους πιστούς.

Τά φιλοσοφικά καί αἰσθηματικά ὁράματα τοῦ Βάγκνερ ἀπαιτοῦν ὅπως εἶναι φυσικό νέα ἐκφραστικά μέσα διά νά ἀποδοθοῦν. Πέρα ἀπό τήν ἔντονον προσπάθειαν διά ἰσότιμον λειτουργίαν τῆς μουσικῆς καί τοῦ ποιητικοῦ κειμένου ἡ ὀρχῆστρα τοῦ ΒαγκνερικοῦΔράματος ἀποκτᾶ μεγαλυτέραν σημασίαν ἀπό ἐκείνην τῆς κλασσικῆς Ὄπερας. Λειτουργεῖ δηλαδή ὅπως καί ὁ χορός εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἑλληνικήν Τραγωδίαν: συμμετέχει, σχολιάζει, ὑπογραμμίζει. Τοιουτοτρόπως τό Βαγκνερικόν Δρᾶμα ἐκτελεῖται χωρίς τάς διακοπάς καί τά καθιερωμένα σχήματα τά ὁποῖα χαρακτηρίζουν τήν Κλασσικήν Ὄπερα. Οἱ ἄριες συγχωνεύονται εἰς μίαν μελωδικήν ἀπαγγελίαν (sprechgesang), ἐνῶ κυριαρχεῖ μία ἐντελῶς ἰδιαίτερη μελωδική γραμμή ἡ ὁποία εἶναι γνωστή σάν ἀτελείωτη μελωδία (Unendliche Melodie). Αὐτή δέ, εἶναι πλατειά καί δέν περιορίζεται εἰς τά 8 ἤ 16 μέτρα τῶν μέχρι τότε «κλασσικῶν» μελωδιῶν ἐκφράσεων. Παραλλήλως γίνεται χρῆσις τοῦ «λαίτμοτίβ» (grundethema) τό ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπό ἕν συγκεκριμένον μουσικόν θέμα τό ὁποῖον ἐπαναλαμβανόμενον καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τοῦ ἔργου ἐκφράζει κάποιο συγκεκριμένον πρόσωπον ἤ συναίσθημα. Ἐπαναστατική ὑπῆρξε καί ἡ ἁρμονική γλῶσσα μέ τήν ὁποίαν ὁ Βάγκνερ ἐπένδυσε τίς «ἀτέλειωτες» αὐτές μελωδίες του. Διάφωνες συγχορδίες καί συνεχεῖς χρωματικές μετατροπές (εἰς ἀντίθεσιν μέ τις διατονικές τῆς Κλασσικῆς ἐποχῆς) κλονίζουν τό αἴσθημα τῆς τονικότητος.

Τό ἴδιο ἐπαναστατικά μέ τήν ἁρμονία ἐμφανίζονται καί τά ἠχοχρώματα τῆς ὀρχήστρας εἰς τό Βαγκνερικόν Δρᾶμα. Πυκνοί ὀρχηστρικοί ὄγκοι τῶν πνευστῶν καί συνεχῆ «τρέμολι» στά ἔγχορδα ἀποδίδουν τάς ἁρμονίας δημιουργῶντας μίαν ἀτμόσφαιραν ἐξίσου μυστι-

κιστικήν καί ὑπερφυσικήν ὅπως καί ὁ χαρακτήρ τῶν ἡρώων του. Τό μεγαλειῶδες ἔργον του «Τό Δαχτυλίδι τοῦ Νίμπελουνγκ» τό ὁποῖον βασίζεται ἐπί τοῦ παλαιοῦ Γερμανικοῦ μύθου (Saga) τῶν Νιμπελοῦνγκεν διαρκεῖ συνολικῶς 16 ὧρες καί διά νά ἀποπερατωθῆ ἐχρειάσθησαν 29 ἔτη! Οἱ ἀριθμοί εἰς τό ἔργον τοῦ Βάγκνερ εἶναι τό ἴδιο μεγάλοι ὅπως καί οἱ φιλοδοξίες του. Ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ ὑπῆρξεν πολυσύνθετος προσωπικότητα καί ἐπιβλητική μεγαλοφυΐα καί ἡ Μουσική του γαλουχημένη μέ τήν Ἑλληνικήν Παιδείαν καί διαποτισμένη ἀπό τήν Πηγήν τῆς μεγάλης ἐμπνεύσεώς του ἀναβλύζει καί ἐκχύνεται ὡς καταρράκτης θραύουσα ὅλα τά δεσμά τά ὁποῖα τυραννικῶς τήν συνδέουν πρό κάθε τι μικρόν καί ἀνούσιον, ἀνυψοῦται Αὐτοτελής καί Αὐτάρκης εἰς τούς Ὁρίζοντας τῆς κυριαρχίας τῆς πραγματικῆς ἀποστολῆς της.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅλα φεύγουν κι ὅλα ξανάρχονται.
Αἰώνια στριφογυρνάει ἡ ρόδα τῆς ζωῆς.
Ὅλα πεθαίνουν κι' ὅλα ξανανθίζουν.
Αἰώνια τρέχει τῆς ζωῆς ὁ χρόνος.
Ὅλα τσακίζονται, ὅλα χωρίζουν, ὅλα χαιρετιοῦνται ξανά.
Καί μένει αἰώνια πιστό στόν ἑαυτό του τό δαχτυλίδι τῆς Ζωῆς.
Ἀπό κάθε «ἐδῶ» κυλάει ἡ σφαῖρα «ἐκεῖ».
Τό Μέσον εἶναι παντοῦ.
Κυκλικό εἶναι τό στρατί τῆς Αἰωνιότητας.

NIETZSCHE

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Βάσει διαλέξεων καί ἄρθρων τοῦ Dr. William Shockley).

Ὁ Dr. William Shockley [κάτοχος βραβείου NOBEL στή Βιολογία], πιστεύει πώς οἱ «φραγμοί σκέψεως» παρεμποδίζουν τήν ἀντικειμενική ἔρευνα στόν τομέα τῆς εὐγονικῆς καί τῆς δυσγονικῆς, ἔχει δέ κατ' ἐπανάληψιν προβῆ σέ ἐκκλήσεις γιά μία κοινή συνενόησι μεταξύ τῶν διανοουμένων, τῶν ἐρευνητῶν καί τῶν ἐπιστημόνων, που θά ἐπιτρέψη μία συμφιλίωσι τῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων καί τοῦ προβλήματος τῆς ἐξελίξεως, ὥστε νά ἀντιμετωπισθοῦν μέ ἠρεμία τά προβλήματα πού ἀφοροῦν τήν δημιουργία ἀνωτέρων ἀνθρώπων. Δέν ὑπάρχει ὑψηλότερος στόχος γιά τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τό νά ἀναζητήση μία μέθοδο διαγνώσεως γιά τήν ἐπίλυσι τοῦ προβλήματος τῆς ἀνθρωπίνης ποιότητος καί ἀνθρωπιστικές διεξόδους, οἱ ὁποῖες θά θεραπεύσουν τίς τάσεις παρακμῆς τοῦ αἰῶνος μας καί θά ἐπαναφέρουν τόν ἄνθρωπο στήν πορεία τῆς ἀνοδικῆς ἐξελίξεως.

Ἡ εὐγονική δύναται νά καθορισθῆ σάν μέθοδος δημιουργίας ἀνωτέρων ἀνθρώπων μέσω τοῦ ἐλέγχου τῶν γενετικῶν χαρακτηριστικῶν τῶν γονέων. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά δυσγονική εἶναι ἡ ἀρνητική ἐξέλιξις πού προκαλεῖται ἀπό τήν συνεχή αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γενετικῶς βεβαρυμένων ἀτόμων. Δύο ὁδοί ὑπάρχουν για νά ἐπιτευχθῆ ἡ δημιουργία ἀνωτέρων ἀνθρώπων: πρῶτον, ἡ θετική εὐγονική ἐνθάρρυνσις τῆς αὐξήσεως ἀτόμων πού προέρχονται ἀπό γενετικῶς ὑγιεῖς γονεῖς καί δεύτερον, ἡ ἀντιδυσγονική ἐκστρατεία μέ στόχο τόν περιορισμό, μέχρι τῆς ἀπαλοιφῆς, τῶν γεννήσεων ἀτόμων γενετικῶς βεβαρυμένων.

Εἶναι προφανές ὅτι καμμία ἀπό τίς δύο προαναφερομένας ὁδούς δέν ἀκολουθεῖται ἀπό τίς φιλελευθεροδημοκρατικές κοινωνίες τῆς ἰσότητος τῆς ἐποχῆς μας, στίς ὁποῖες οἱ ἀνθρώπινες μονάδες θεωροῦνται ὁμοεπίπεδες ἀπό τῆς αὐστηρᾶς γενετικῆς ἀπόψεως. Ἀντιθέτως γνωρίζουμε ὅλοι πώς ἡ κοινωνία στρωματοποιεῖται βάσει κριτηρίων πλούτου, πολιτικῆς δυνάμεως, κοινωνικῆς τάξεως, κάστας, φυλῆς, χρώματος καί οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀναλόγως τῆς γεωγραφικῆς περιοχῆς ἤ τῆς πολιτικῆς σφαίρας ἐπιρροῆς. Στίς δυτικές δημοκρατικές χῶρες, ὅπως λόγου χάριν ἡ Βρεττανία, «κατώτερες μᾶζες» ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἀποκτήσουν δυσανάλογο πρός τίς ἱκανότητές τους ἰσχύ, χάρις στήν ἀριθμητική τους ὑπεροχή — τό «παιγνίδι τῶν ἀριθμῶν» ἀποτελῶντας θύματα πολιτικῶν πού χρειάζονται πάντοτε μία εὔκολη τροφή γιά τίς κάλπες, ὥστε νά ἀποκτοῦν κατά τόν πλέον ἀνώδυνο τρόπο, κῦρος καί δύναμι. Παρά τήν ὕπαρξι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρνητικῶν δεδομένων, ὁ βαθμός ἐλευθερίας δράσεως τῶν ἐπιστημόνων ὅλων τῶν κλάδων εἶναι ἱκανοποιητικός τόσον, ὅσον νά ἐξασφαλίζη τήν δυνατότητα ἐπηρεασμοῦ ὁρισμένων τομέων τῆς κοινωνίας, παρ' ὅτι μία ἐπιρροή αὐτοῦ τοῦ εἴδους δέν ἐξασκεῖται μέ εὐκολία. Στίς περισσότερες περιπτώσεις οἱ παραδοσιακές θρησκευτικές προκαταλήψεις δημιουργοῦν «φραγμούς σκέψεως», παρεμποδίζοντας τήν διενέργεια ἀναλύσεων στίς ἀνθρώπινες συνθῆκες καί λόγω τῆς ἀπουσίας ὀρθῆς σκέψεως, ὁλόκληρη ἡ κοινωνία βαδίζει πρός τήν πνευματική καί φυσική καθυστέρησι. Χωρίς ἀμφιβολία ἔχουμε συναίσθησι τοῦ αἰτίου τοῦ «προπατορικοῦ ἁμαρτήματος» πού ἐνυπάρχει στούς ἑαυτούς μας. Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία ἔγκειται στήν διάτρησι τῆς θωρακίσεως τοῦ ἀρνητικοῦ τρόπου σκέψεως τοῦ φιλελευθέρου κατεστημένου. Ἀλλά ἐκεῖνοι πού διαθέτουν τήν ἀπαραίτητη γνῶσι, γνωρίζουν πώς οἱ «φραγμοί σκέψεως» δέν εἶναι ἀήττητοι, ὅπως ἐπίσης καί τά παρωπιδικά πνεύματα. Ἡ διάνοια ὀφείλει τελικῶς νά νικήση.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΕΥΦΥΪΑΣ

Δέν μπορεῖ νά ὑπάρξη ἀμφιβολία γιά τό γεγονός ὅτι ἡ εὐφυΐα κληρονομεῖται, ὅπως ἄλλωστε ἤδη ἔχει ἀποδείξει ὁ Lewis M. Terman κατά τό 1920. Γονεῖς μέ ἀνώτερο δείκτη εὐφυΐας (I.Q.), πού ἐμελετήθησαν ἀπό τόν Terman, ἀπέκτησαν ἀπογόνους μέ μέσο δείκτη εὐφυΐας 132,76! Ἐπιπροσθέτως παιδιά πού εἶχαν υἱοθετηθῆ ἀπό χαρισματικούς γονεῖς εἶχαν κατά πολύ κατώτερο δείκτη ἀπό τούς φυσικούς ἀπογόνους, παρ' ὅτι καί αὐτά εὑρίσκοντο πάνω ἀπό τόν μέσο ὅρο τῶν 100 μονάδων, ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Τό γνωστό σάν οἰκογενειακή καθυστέρησις φαινόμενο ἀπουσίαζε ἐντελῶς: δέν εὑρέθησαν δεῖκτες κάτω τοῦ 70, ἐνῶ τά πνευματικῶς ἀνάπηρα παιδιά μόλις ἔφθασαν τό 0,5%. Τά στοιχεῖα αὐτά ἀποδεικνύουν πώς ὁ τόσον συζητούμενος παράγων τοῦ περιβάλλοντος, ἐξαρτᾶται ὁλοκληρωτικῶς ἀπό τόν πρωταρχικό γενετικό παράγοντα. Αὐτό δέν ἀποδεικνύεται μόνον ἐπιστημονικῶς, ἀλλά καί ἀπό ἀπόψεως ἠθικῆς καί ἀνθρωπιστικῆς μᾶς ἐξαναγκάζει νά ἀναλάβουμε μία σοβαρή κοινωνική ὑποχρέωσι ἔναντι τῆς εὐγονικῆς καί τῆς δυσγονικῆς.

Τό κλῖμα τῆς συγχρόνου φιλελευθέρας κοινωνικῆς διανοήσεως δέν εὐνοεῖ τήν ἔρευνα τῶν γενετικῶν παραγόντων, πιθανῶς λόγω συνεπειῶν: τό εἶδος της δέν εἶναι βιώσιμο σέ ἕναν κοινωνικῶς ἐξελιγμένο κόσμο. Τό κλῖμα αὐτό ἔχει περιγραφῆ μέ γλαφυρότητα στήν ἔκθεσι

τοῦ H.F. Harlow, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη στό ἐτήσιο συμπόσιο τῆς 'Εθνικῆς 'Ακαδημίας 'Επιστημῶν τῶν Η.Π.Α., ἀπό τόν W.A. Kennedy, ἰθύνοντα τῆς ἐρευνητικῆς ὁμάδος πού διεπίστωσε τόν χαμηλό δείκτη εὐφυΐας τῶν Νέγρων.

'Ο Kennedy εἶπε: «*"Ενας δεύτερος περιορισμός εἶναι ὁ φόβος τοῦ ἐπιστήμονος, πού ἐργάζεται στούς τομεῖς αὐτούς (εὐγονικῆς) καί οἱ συνέπειες τῶν εὑρημάτων του, ἐκτός ἐάν ἐκ τῶν προτέρων διακηρύξῃ πώς εἶναι περιβαλλοντιστής καί ὀπαδός τοῦ συγχρόνου κλίματος στήν διανόησι, δηλαδή ὅτι σέ μία χώρα ὅπου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δημιουργοῦνται ἴσοι ἀποτελεῖ βλασφημία ἡ ἔρευνα τῶν διαφορῶν τοῦ δείκτου εὐφυΐας. Καί παρ' ὅτι στόν XX αἰῶνα κανείς δέν ἔχει «κεραυνοβοληθῆ» λόγων βλασφημίας, κεραυνοβολοῦνται» οἱ οἰκονομικοί πόροι τῶν ἐρευνῶν, ὁπότε τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἕνα καί τό αὐτό*».

'Ο καθηγητής Kennedy ἀνεκάλυψε ἀργότερα πώς μετά τήν δημοσίευσι τῶν ἐρευνῶν του καί οἱ δικοί του οἰκονομικοί πόροι «ἐκεραυνοβολήθησαν». 'Η περίπτωσίς του ἀποτελεῖ κλασσικό παράδειγμα γιά τό πώς οἱ «φραγμοί σκέψεως» παρεμποδίζουν τίς ἔρευνες στούς τομεῖς τῆς γενετικῆς καί τῆς ἀνθρωπίνης ποιότητος — τομεῖς σημαντικώτατους γιά τήν ἐξεύρεσι λύσεων στό πρόβλημα τῆς δημιουργίας ἀνωτέρων ἀνθρώπων.

Σέ ἄρθρο του, στήν ἔκδοσι τοῦ 'Απριλίου τοῦ 1981 τοῦ περιοδικοῦ «LEADERS» μέ τίτλο «'Η Διάνοια σέ Κίνδυνο», ὁ William Shockley, προτείνει μία ἐξήγησι τῆς ὑπάρξεως «φραγμῶν σκέψεως».

«*'Η ἱκανότης τῆς ἀνθρωπίνης ἡγεσίας θά ἐκφυλισθῆ σέ παγκόσμιο κλίμακα ἕως τό ἔτος 2000, χάρις στήν δρᾶσι τῆς δυσγονικῆς, στούς ὀπαδούς τῶν ἡγητόρων. 'Η δυσγονική εἶναι μία ἀρνητική ἐξέλιξις, ἡ ὁποία ὀφείλεται στήν ἀνεξέλεγκτο ἀναπαραγωγή τῶν γενετικῶς βεβαρυμένων ἀτόμων.*

Τά συμπεράσματά μου ἀκολουθοῦν τήν ἀρχή ὅτι ἡ ἐξουσία ἐπαναπαύεται στό πνεῦμα ἐκείνων πού τήν ἀποδέχονται. Εἶναι προφανές τό γεγονός ὅτι οἱ χαρισματικοί ἡγέτες ἔχουν τήν ἀνάγκη χαρισματικῶν ὀπαδῶν. 'Από τά στοιχεῖα τοῦ Γραφείου CENSUS, *συμπεραίνω πώς μεταξύ τῶν ἐτῶν 1975 καί 2000, ἡ δυσγονική θά προκαλέσῃ πτῶσι τῆς τάξεως τοῦ 10% στό τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ πληθυσμοῦ πού ἔχει τήν δυνατότητα ἀναπαραγωγῆς ἀνωτέρων πνευματικῶς ἀτόμων.*

Τό δυσγονικό αὐτό ἀποτέλεσμα εἶναι ἀρκετό γιά νά καταδείξῃ τήν σημασία τῆς ἐξελίξεως στό μέλλον τοῦ ἀνθρώπου. "Ενα ἄλλο προσφάτως ἀνακαλυφθέν στοιχεῖο ἐπιβεβαιώνει τήν ἄποψι αὐτή: Διαφυλετικές συγκρίσεις εὐφυΐας ἀπό τήν 'Αγγλική, στήν 'Ιαπωνική καί ἀντιστρόφως, δεικνύουν πώς ὁ μέσος δείκτης τῶν 'Ιαπώνων εἶναι κατά δέκα μονάδες ὑψηλότερος τοῦ ἀντιστοίχου 'Αμερικανικοῦ, πού εὑρίσκεται στό ἐπίπεδο τοῦ 100.

Πρωταρχικός μου σκοπός εἶναι νά κάνω μία ἔκκλησι γιά μία συνεννόησι τῶν ἡγετικῶν φυσιογνωμιῶν τῆς συγχρόνου διανοήσεως σχετικῶς μέ τήν φύσι τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς σημασίας τῶν ἐξελικτικῶν δυνάμεων τόσον στό παρελθόν ὅσο καί στό μέλλον, ὥστε νά εὑρεθῆ μία κοινή λύσις. Τήν στιγμήν αὐτήν ἡ εὕρεσις μιᾶς λύσεως εἶναι ἀδύνατος, ἐφ' ὅσον οἱ ἐπιστημονικές ἀντιλήψεις ἀντιτίθενται στίς θρησκευτικές μας παραδόσεις, ὅσον ἀφορᾶ τήν θέσι τοῦ 'Ανθρώπου στό Σύμπαν. Τό ἀρνητικό αὐτό σύνδρομο – προϊόν τῆς διαφωνίας θρησκείας καί ἐπιστήμης, παρεμποδίζει τήν ἀντικειμενική ἔρευνα στά θέματα τῆς δυσγονικῆς καί τῶν φυλετικῶν διαφορῶν.

'Εάν ὑπάρχει ἀμφιβολία γιά τίς ἐπιρροές αὐτοῦ τοῦ συνδρόμου ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νά ὑπενθυμίσω τό ἱστορικό του ἀνάλογο – μεταξύ ἀστρονομίας καί θρησκείας – στό ὁποῖον ἀνεμίχθη καί ὁ Γαλιλαῖος. Τήν ἐποχή ἐκείνη – τέσσερις αἰῶνες ἐνωρίτερον – ἡ πλειοψηφία τῶν διανοουμένων εἶχε ἀποδεχθῆ μία ἁπλοϊκή ἐξήγησι τῆς Δημιουργίας – ἀπόρροια τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως – κατά τήν ὁποία σέ ἕξη ἡμέρες ὁ θεός εἶχε δημιουργήσει τόν κόσμο καί τόν 'Αδάμ κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσίν του καί ἐν συνεχεία τοῦ ἐνεφύσησε τήν ζωή. Οἱ θεολόγοι ἐπίστευαν ὅτι τό κέντρον τοῦ σύμπαντος εὑρίσκετο ἐκεῖ ὅπου ὁ θεός εἶχε δωρίσει τήν ζωή στόν 'Αδάμ στήν Γῆ. Συνεπῶς, ὅταν ὁ Γαλιλαῖος ἐπρότεινε τήν θεωρία κινήσεως τῆς Γῆς, – ἄρα κάτι τό ὁποῖον εὑρίσκετο σέ κίνησι δέν ἦταν τό κέντρο τοῦ Σύμπαντος – συνεκρούσθη μέ τήν θεωρία τῆς κυριάρχου θέσεως τοῦ 'Ανθρώπου στό σχέδιο δημιουργίας τοῦ θεοῦ του. Αὐτό ἀπετέλεσε πρώτης τάξεως αἵρεσι. 'Ο Γαλιλαῖος ἀπεβίωσε περιωρισμένος στό σπίτι του καί πιθανῶς θά εἶχε καῆ, ἐάν δέν εἶχε ἀποκηρύξει τήν «πλάνη» του. Δεκαεπτά αἰῶνες ἐνωρίτερον, ὁ 'Αρίσταρχος ὁ Σάμιος, εἶχε ἀνακαλύψει πώς ἡ Γῆ κινεῖται γύρω ἀπό τόν "Ηλιο, ἀλλά κατά τήν διάρκειαν τῶν Σκοτεινῶν Αἰώνων οἱ γνώσεις αὐτές ἀπωλέσθησαν καί ὁ θρησκευτικός δογματισμός τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ κατέπνιξε τήν ἐκ νέου ἀνεύρεσί τους. "Οπως ἦταν ὅμως φυσικόν, ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης κατενίκησε τόν δογματισμό τῶν Σκοτεινῶν Αἰώνων στήν ἀστρονομία. Κανείς θεολόγος δέν ἐτόλμησε νά κατηγορήσῃ τούς ἀστροναῦτες, μετά τήν ἐπιστροφή τους ἀπό τήν Σελήνη καί προσφάτως μάλιστα τό Βατικανό ἐσκέφθη νά ἀναθεωρήσῃ τίς καταδικαστικές ἀποφάσεις ἐναντίον τοῦ Γαλιλαίου».

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ A.I.D. *(Τεχνητή ἀναπαραγωγή βάσει δωρητῶν).*

Καί συνεχίζει ὁ Dr. Shockley: *«Εἶχα προσωπική ἐμπειρία τοῦ ἀρνητικοῦ αὐτοῦ συνδρόμου πού ἀνέφερα, σχετικῶς μέ θέματα γονιδίων καί ἀνθρωπίνης ποιότητος κατά τάς ἀρχάς τοῦ 1980. 'Αρκε-*

τά σημαίνοντες θεολόγοι, εἰδικοί ἐπί θεμάτων βιοϊατρικῆς ἐθνολογίας, ἀντέδρασαν στήν δημιουργία ἑνός νέου προγράμματος A.I.D. Οἱ δωρητές γιά τήν τράπεζα σπέρματος πού ἔχει ἱδρυθῆ δέ τήν ἐλπίδα νά αὐξήση τήν δημιουργικότητα στήν ἑπομένη γενεά, εἶχαν ἐπιλεχθῆ μεταξύ τῶν κατόχων τοῦ βραβείου NOBEL γιά τήν 'Επιστήμη. Συμμετεῖχα στό πρόγραμμα αὐτό ὄχι διότι τό ἐθεώρησα κεφαλαιώδους σημασία γιά τά ἀντιδυσγονικά μου ἐνδιαφέροντα ἀλλά διότι ὁ διάλογος σχετικῶς μέ τά πλεονεκτήματά του θά συνεισέφερε στήν ἀντικειμενικότητα τῆς ἐξετάσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἀνθρωπίνης ποιότητος.

Οἱ ἀντιδράσεις τῶν θεολόγων ὑπῆρξαν σφοδρές. Εἰπώθησαν μεταξύ τῶν ἄλλων: «'Η ὑπόθεσις πώς τό εὐφυέστερο εἶναι καλύτερον ἀπορρίπτεται. 'Η ἀνθρωπότης ἔχει ἀνάγκην ἐλέους καί παρηγορίας περισσότερον ἀπό τήν ἀνάγκην τῆς εὐφυΐας». 'Αλλοῦ: «Τό σπέρμα πού ἐπιλέγεται μέ γνώμονα τήν εὐφυΐα, μπορεῖ νά διακατέχεται ἀπό τήν «τάσι τοῦ κακοῦ». Στήν πραγματικότητα ὁ γνώμων τῆς ἐπιλογῆς γιά τούς κατόχους βραβείου NOBEL ὑπῆρξεν ἡ ἐπιστημονική δημιουργικότης καί ὄχι τόσον ἡ εὐφυΐα.

'Η συμπεριφορά αὐτή ἀντιτίθεται στά τεκμηριωμένα στατιστικά στοιχεῖα πού ἀφοροῦν τήν εὐφυΐα καί τά γονίδια, συμβαδίζοντας μέ τήν ἀντίδρασι τῆς ἐποχῆς. 'Εν τούτοις ἡ ἐπιλογή μέ στόχο τήν ἄνοδο τοῦ δείκτου εὐφυΐας ἐγγυᾶται κατά μέσον ὅρον, (ἄν καί ὄχι γιά ὁρισμένες μεμονωμένες περιπτώσεις) καλυτέρα ποιότητα γιά τάσεις ὅπως ἡ τιμιότης, ὁ ἰδεαλισμός, ἡ οἰκογενειακή ἀγάπη καί ὁπωσδήποτε ἡ ἀνωτέρα εὐφυΐα, γιά τήν ἑπομένη γενεά. 'Η θεολογική ἄρνησις ἀποδοχῆς τῆς σημασίας τῶν ἐξελικτικῶν δυνάμεων ἁπλῶς συνεισφέρει στήν ἐκστρατεία ἐναντίον αὐτῶν τῶν γεγονότων.

Τό ἀρνητικό σύνδρομο πού ἀπορρέει ἀπό τήν ἀντίθεσι θρησκείας καί ἐπιστήμης καί τό ὁποῖο εἶναι πασιφανές στίς προαναφερθεῖσες ἀντιδράσεις τῶν θεολόγων ἔχει σάν ἀφετηρία του τήν προκατάληψι ὅτι ὁ "Ανθρωπος πού ἐπάσθη κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσι τοῦ θεοῦ του καί εἶναι τό «Μῆλο τῆς Δημιουργίας» ἵσταται ὑπεράνω τῶν βιολογικῶν νόμων πού καθώρισαν τήν ἐξέλιξί του. Κατά συνέπεια οἱ σκοποί τοῦ προγράμματος A.I.D. εἶναι ἄνευ σημασίας. Στήν ἀκραία της μορφή ἡ προκατάληψις αὐτή διακατέχεται ἀπό τήν πίστι ὅτι ὁ Θεός ἔχει σχεδιάσει τούς νόμους τῆς φύσεως χάριν τοιῦ ἀνθρώπου εἰς τρόπον ὥστε, οἱ εὐγενεῖς προθέσεις καί μόνον νά εἶναι ἱκανές νά ἐξασφαλίζουν τήν ἀπρόσκοπτον διαβίωσί του. Κατά συνέπειαν ἡ ἐπιστημονική διάγνωσις τῶν προβλημάτων του εἶναι περιττή.

Πιστεύω πώς ὅταν ὁ ἰδεαλισμός, πού κινεῖται ἀπό εὐγενεῖς προθέσεις, ἀντιτίθεται σέ προτάσεις οἱ ὁποῖες στοχεύουν στήν συντήρησι τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελικτικῆς διαδικασίας ἤ στήν παρεμπόδισι τῆς ἀναπτύξεως δυσγονικῶν συνθηκῶν, ἔχει σάν ἀφετηρία του ἕνα διεστραμμένο ἀνθρωπισμό. Θά μποροῦσε κανείς νά πῆ πώς ὁ ἀνθρωπισμός, παρεφρόνησε».

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΜΕΣΩ ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ

«Αὐτό ἀπαιτεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο νά χρησιμοποιήση τήν εὐφυΐα του γιά νά κατανοήση τόν τρόπον διά τοῦ ὁποίου τό θεῖον ἔκανε χρῆσι τῆς ἐξελίξεως σάν μεθόδου δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ὁποία ἐπιπροσθέτως ἀπαιτεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο νά ἀναπτύξη τίς πνευματικές του δυνάμεις εἰς τρόπον ὥστε νά συνεχίση τήν ἐξελικτική του πορεία. Οἱ ἀρχαῖοι λαοί ἐφόνευαν τά παιδιά ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἦταν ἀνάπηρα, πνευματικῶς καθυστερημένα ἤ πάρα πολλά. 'Η Ρώμη καί ἡ Σπάρτη ἐξηφάνιζαν τούς κληρονομικῶς ἤ φυσικῶς βεβαρυμένους.

'Αλλά ἐάν αὐτή εἶναι ἡ μέθοδος τοῦ θείου, δηλαδή ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου μέσω τῆς ἐξελίξεως, δέν θά πρέπει νά παραβλέπεται οὔτε νά ἀποσιωπᾶται. 'Αντιθέτως ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν ἀνάγκη νέων γνώσεων, πού θά προκύψουν ἀπό τήν κατνόησι αὐτῆς τῆς διαδικασίας καί ἀκόμη νά ἐφεύρη τά ἀνθρώπινα ὑποκατάστατά της. Τήν ἐποχή τοῦ Γαλιλαίου δέν ὑπῆρχε συμφωνία μεταξύ ἐπιστήμης καί θρησκείας. Εἶχε ἀπωλεσθῆ ἀπό τήν στιγμή πού οἱ ἀνακαλύψεις τοῦ 'Αριστάρχου εἶχαν βυθισθῆ στήν λήθη. Βεβαίως τό γεγονός ἀφ' ἑαυτοῦ του δέν εἶναι καί τόσον σημαντικό, διότι κανείς δέν κατεσκεύαζε στήν ἐποχή τοῦ Γαλιλαίου διαστημόπλοια. Στούς καιρούς μας ὅμως εἶναι σοβαρώτατο. 'Η κοινωνία μας δρᾶ συνήθως χωρίς νά ἀξιολογῆ τίς προοπτικές της – προοπτικές πού δυστυχῶς δέν συμβαδίζουν μέ τήν ἐξέλιξι τοῦ εἴδους. Θά πρέπει, ἄραγε νά περιμένουμε ἄλλους δεκαεπτά αἰῶνες πρίν ἀσχοληθοῦμε μέ σοβαρότητα μέ τό πρόβλημα τῆς ἀνθρωπίνης ποιότητος;

Καί γιά νά γίνω σαφέστερος. 'Υποβιβάζουν οἱ σημερινές συνθῆκες γεννητικότητος τόν μέσο ὅρο εὐφυΐας τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τοὐλάχιστον ἀποδεικνύουν οἱ μελέτες μου; Εἶναι ἄραγε τά ὑπανάπτυκτα κράτη καθυστερημένα γιατί καί οἱ πληθυσμοί τους εἶναι καθυτερημένοι; Μειώνει ἤ αὐξάνει ἡ φυλετική ἐπιμειξία τόν δείκτη εὐφυΐας; Μήπως τά προγράμματα κοινωνικῆς βοηθείας στίς Η.Π.Α. εὐνοοῦν τήν ἀνάπτυξι δυσγονικῶν συνθηκῶν; 'Αστικό ἐκφυλισμό; "Ενταση τῆς ἐγκληματικότητος; Αὐτές εἶναι οἱ ἀπαγορευμένες ἐρωτήσεις τῆς ἐποχῆς γιά τίς δυτικές δημοκρατίες καί ἐλάχιστα ἔντυπα ἔχουν τό θάρρος να τίς δημοσιεύουν.

Φοβοῦμαι πώς πολλοί ἀπό τούς ἀναγνῶστες μου θά μοιρασθοῦν τίς ἀνησυχίες μου. 'Ελπίζω πώς ἕνας συμβιβασμός μεταξύ θρησκείας καί ἐπιστήμης θά ἀντικαταστήση τήν ἐγκληματική αὐτή ἀδιαφορία μέ τήν ἠθική ὑποχρέωσι ὅλων τῶν ὑπευθύνων ἡγετῶν νά ἀναζητήσουν μία λύσι τοῦ προβλήματος τῆς ἀνθρωπίνης ποιότητος καί ἀθρωπιστικές μεθόδους ὥστε νά μήν ἀνακοπῆ ἡ ἀνοδική πορεία τοῦ ἀνθρώπου, γιατί δέν ὑπάρχει ὑψηλότερο ἰδανικό γιά τήν ἀνθρωπότητα, ἀπό τό ἰδανικό τῆς τελειώσεως.

'Επιμέλεια Γ. 'Ηλιόπουλος

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο «ΔΗΜΙΟΣ» ΤΟΥΣ ΑΛΟ·Ι·Σ ΜΠΡΥΝΝΕΡ

Εἰς τήν «ΑΚΡΟΠΟΛΙ» τῆς Κυριακῆς (27-3-1983) ὑπάρχει ἕνα ἄρθρο κάποιου «Γιώργου Οἰκονόμου» με τόν τίτλο «᾿Εκτελοῦσε καί γλεντοκόπαγε... Ο ΝΑΖΙ ΔΗΜΙΟΣ 46.000 ΕΒΡΑΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ». Εἰς τό περί οὗ λόγος ἄρθρον, ὁ φιλοσιωνιστής δημοσιογράφος, ἀφοῦ περιγράφει διαφόρους φανταστικάς σκηνάς βασανιστηρίων ὅπως π.χ.«ἔπαιξε μπάλα μέ μικρά ἑβραιόπουλα, ἔριχνε βρέφη εἰς τόν ἀέρα καί τά ἐκάρφωνε μέ τήν ξιφολόγχη», ἀφοῦ λοιπόν λέγει ὅλα αὐτά προτείνει ὅπως ἡ ῾Ελληνική Κυβέρνησις ζητήσει τήν ἔκδοσιν του ᾿Αλόις Μπρύννερ ἀπό τήν Συρία, ὅπου ζῇ αὐτός σήμερον. Λέγει δέ ὅτι πρέπει νά κάμη αὐτό τό ῾Ελληνικόν Κράτος, διότι μέ τήν «σφαγή» τῶν 46.000 ἑβραίων τῆς Θεσσαλονίκης ἐβλάφθη ὁ ῾Ελληνισμός...

Πρίν ἐξετάσουμε ὅμως τό κατά πόσον ἐβλάφθη ὁ ῾Ελληνισμός ἀπό τόν διωγμό τῶν ἑβραίων τῆς Θεσσαλονίκης θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νά προτείνω εἰς τόν κ. Οἰκονόμου νά ἐγκαταλείψη τήν δημοσιογραφίαν καί νά ἀσχοληθῇ μέ τήν συγγραφή σεναρίων ἔργων φρίκης. Διακρίνω εἰς τά γραφόμενά του ἕνα ταλέντο ἀνώτερο καί ἀπό ἐκεῖνο τοῦ Στόκκερο, τοῦ συγγραφέως τοῦ Δράκουλα, τοῦ ῎Αρχοντος τῶν Καρπαθίων καί σάν ἄνθρωπος ἐνδιαφερόμενος διά τήν λογοτεχνίαν θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νά γράφω ὅτι εἶναι κρίμα ἕνα τέτοιο ταλέντο νά πάη χαμένο...

῞Ας ἐξετάσουμε ὅμως τώρα πόσον ἐβλάφθη ὁ ῾Ελληνισμός τῆς Θεσσαλονίκης ἀπό τόν διωγμό τῶν ἑβραίων. Καί διά νά ἐξετάσουμε αὐτό, ἄς δοῦμε πόσον «φιλικά» αἰσθήματα ἔτρεφον διά τόν ῾Ελληνισμόν οἱ ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης κατά τήν μακραίωνον ἱστορίαν τῆς πόλεως.

῞Οταν τό 1430 κατελήφθη ἡ Θεσσαλονίκη ἀπό τόν Σουλτάνο Μουράτ, ἡ θέσις τῶν ἑβραίων ἐνισχύθη εἰς βάρος τῶν ῾Ελλήνων, ὁ δέ ᾿Αρχιραββῖνος τῆς Κοινότητός των περιῆλθεν ἐν ἴση μοίρα μέ τόν Μητροπολίτη τῆς ῾Ελληνικῆς Κοινότητος (Γιωσέφ ᾿Ελιγία, Μεγάλη ῾Ελληνική ᾿Εκγυκλοπαίδεια, Τόμος Β΄, σελίς 608).

Τον 17ον αἰῶνα ἱδρύεται εἰς Θεσσαλονίκην ὑπό τοῦ Σαμπεθάι Τσεβῆ ἡ αἵρεσις τῶν ντονμέδων, ἐξισλαμισθέντων δηλαδή ᾿Ιουδαίων. ῞Ας μήν λησμονοῦμεν ὅτι ντονμές ἦτο καί ὁ δήμιος (ἀληθινός δήμιος) τοῦ ῾Ελληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς ᾿Ασίας Κεμάλ ᾿Ατατούρκ.

Μέ τήν εὔνοια τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως οἱ ἑβραῖοι κυριαρχοῦν εἰς τήν Θεσσαλονίκην, εἰς τήν ῾Ελληνική Θεσσαλονίκη, καί ἡ ἀπογραφή τοῦ 1913 μᾶς δίδει τά ἑξῆς στοιχεῖα διά τήν σύνθεσι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως: 62.000 ῾Εβραῖοι, 36.000 Τοῦρκοι, 6.000 διαφόρων ἐθνικοτήτων καί μόνον 36.000 ῞Ελληνες.

Συναφεῖς πρός ὅλα αὐτά καί οἱ δολοφονίες ἀγωνιστῶν τοῦ Μακεδονικοῦ ᾿Αγῶνος ἀπό ἑβραίους τρομοκράτες, τάς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Μόδης εἰς τά βιβλία του περί τοῦ Μακεδονικοῦ ᾿Αγῶνος.

῞Οταν το 1912 ὁ ῾Ελληνικός Στρατός προελαύνει πρός Θεσσαλονίκην σχηματίζεται σῶμα ἐθελοντῶν ἑβραίων διά νά πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ ῾Ελληνικοῦ Στρατοῦ. ῾Η ἐπιτροπή τῆς ῾Εβραϊκῆς Στοᾶς «Συμμαχία» (Μπενέ - Μπερίτ) ἐμφανίζεται εἰς τόν Τοῦρκο Διοικητή καί προσφέρει τό ποσόν τῶν 650.000 χρυσῶν Λιρῶν Τουρκίας (6.500.000.0 σημερινῶν δραχμῶν) διά τόν ἐξοπλισμό καί τήν ἄμυνα τῆς Θεσσαλονίκης ἐναντίον τοῦ ῾Ελληνικοῦ Στρατοῦ (ΕΣΤΙΑ 9/10/1912).

Τό πρῶτο σπέρμα τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τήν ῾Ελλάδα ἐρίφθη ἀπό τούς ἑβραίους τῆς Θεσσαλονίκης. Πρῶτοι βουλευτές τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος οἱ ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης Βεντούρα καί Μπεναρόγια.

Εἰς τό Παγκόσμιο Συνέδριον τῶν Μακαμπί (ἑβραϊκῶν ἀθλητικῶν συλλόγων) ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ῾Εβραϊκῆς Κοινότητος Βουλγαρίας προτείνει ψήφισμα διά τήν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας. ῾Ο «῾Ελληνιστής» ἑβραῖος ἀντιπρόσωπος τῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης ψηφίζει ὑπέρ.

῾Ο σφαγέας τοῦ ῾Ελληνικοῦ Λαοῦ Μάρκος Βαφειάδης εἶναι κι αὐτός μέλος τῆς Κοινότητος τῶν «῾Ελληνιστῶν», τῆς ῾Εβραϊκῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης, (Γ. Μόδη, ῾Η Μακεδονία στίς φλόγες).

Αὐτή εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ μεγάλη προσφορά τῶν ἑβραίων τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τόν ῾Ελληνισμό. Καί ἐπειδή ὁ ᾿Αλόις Μπρύνερ ἐσταμάτησε τό «ἐθνοφελές» αὐτό ἔργο τῶν ᾿Ιουδαίων πρέπει νά τιμωρηθῇ... ΑΙΣΧΟΣ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ!

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΥΠΑΤΙΑ

Πρόσωπα πού στάθηκαν φάροι ἀληθινοί τῆς ἀνθρωπότητος, πρόσωπα, ἡ ζωή καί ἡ δρᾶσις τῶν ὁποίων ἄφησαν τήν ἐμπνευσμένη ἐπί τῆς γῆς σφραγίδα τῆς ὑπάρξεώς τους, ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπό τούς παραχαράκτες τῆς ἱστορίας, στήν ἀφάνεια καί τήν ἐγκατάλειψη. Καί δέν ἀποτελεῖ μόνον χρέος ἀπέναντι στά τραγικά αὐτά πρόσωπα, κάθε ἀνθρώπου, νά παρασύρει τήν σκόνη καί νά ξεπλύνει τήν λάσπη μέ τήν ὁποία καλύφθηκαν, ἀποτελεῖ χρέος ἀπέναντι στήν ἴδια τήν ἀνθρωπότητα, γιά τήν ὁποία μιά τέτοια πρᾶξις, δέν μπορεῖ παρά ὠφέλη νά ἀποκομίσει. Στό πρόσωπο τῆς ᾽Αλεξανδρινῆς Φιλοσόφου καί ἐπιστήμονος ΥΠΑΤΙΑΣ, ἑνώθηκαν κάποτε μιά γιά πάντα (καί κανένας ἐλεεινός καί τρισάθλιος ὑπάνθρωπος δέν μπορεῖ νά τά διαχωρίσει), ο Ἄνθρωπος, ἡ Γυναῖκα, ὁ Ἑλληνισμός καί τό ὑπέρτατο ἑλληνικό χρέος γιά τόν ἐξανθρωπισμό τῆς οἰκουμένης. Ἑνώθηκαν τά στοιχεῖα αὐτά σ᾽ ἕνα ἀδιάσπαστο σύνολο ὡς κρίκοι συνεκτικῆς ἀλυσίδος καί ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δέν μπορεῖ παρά νά ἀναγνωρίσει τήν ἧττα του. Κι ὅσο γιά τά βδελυρά καί ἀπαίσια ὄντα πού λασπολόγησαν καί ἀσέλγησαν πάνω στό ἀγνό σῶμα τῆς ἱερᾶς Ἑλληνίδος δέν μποροῦν παρά νά δεθοῦν κάποτε μέ τήν ἀλυσίδα αὐτή καί νά συρθοῦν ὡς κτήνη στά θηρία τοῦ Κολοσσαίου.

Κόρη τῆς Θέωνος, κορυφαίου μαθηματικοῦ καί ἀστρονόμου, διευθυντοῦ τοῦ περιφήμου Μουσείου — Πανεπιστημίου τῆς ᾽Αλεξανδρείας, ἡ ΥΠΑΤΙΑ ἐγεννήθη περί τό 370 μ.χ. (εἴμεθα ἀναγκασμένοι πρός χάριν εὐχερέστερης ἐπισημάνσεως νά χρησιμοποιήσουμε τό ἡμερολόγιο τῶν δολοφόνων της), σέ μιά ἐποχή δηλαδή κατά τήν ὁποία ἡ ᾽Αλεξάνδρεια ἦτο τό πνευματικόν κέντρον τῆς γνωστῆς τότε ἀνθρωπότητος, τό τελευταῖο κάστρο τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως καί πεδίο τῆς πνευματικῆς μάχης ἀνάμεσα στόν ἑλνισμό καί τόν σκοταδιστικό ἰουδαιοχριστιανισμό. Σέ μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία ἐπεσκέπτοντο τήν πόλη, διανοούμενοι κάθε ἐθνικότητος καί φιλοσοφικῆς σχολῆς, γιά νά δώσουν διαλέξεις στό Μουσεῖο καί νά προβληθοῦν οἱ ἴδιοι καί οἱ ἀπόψεις των. Μέσα σ᾽ αὐτό τό πνευματικό κλῖμα ἀνετράφη ἡ ΥΠΑΤΙΑ, ἐρχόμενη σ᾽ ἐπαφή μέ τήν ἐπιστήμη καί τίς πρώϊμες γνώσεις τῆς ἐποχῆς καθώς τά ἐνδιαφέροντά της ἐκάλυπταν ὅλα τά ἐπιστημονικά θέματα καί ἐπιτεύγματα τοῦ καιροῦ. Σπουδάζοντας Φιλοσοφία, λογοτεχνία καί διάφορες θετικές ἐπιστῆμες, γίνεται μέ τήν ἀναγνώριση τῶν μελετῶν καί τῶν ἱκανοτήτων της, ἀρχηγός τῆς Νεοπλατωνικῆς σχολῆς τῆς ᾽Αλεξανδρείας, περίπου κατά τό 400 μ.Χ. (...). Διέπρεψε, τόσο στήν λογοτεχνία καί τήν φιλοσοφία, ὅσο καί στόν τομέα τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιστημῶν, μέ ἰδιαίτερες ἐπιδόσεις στά μαθηματικά καί τήν ἀστρονομία. Ἔχουσα γνώσεις μηχανικῆς κατασκεύασε ἀστρονομικόν ὄργανο καί ὑδροσκοπικόν, ἐξέδωσε δέ ἔργα, συγγράφοντας παραλλήλως καί σχόλια ἐπί τῆς «᾽Αριθμητικῆς» τοῦ Διοφάντους, τῶν κωνικῶν τομῶν τοῦ ᾽Απολλωνίου, καθώς καί ἐπί τοῦ ᾽Αστρονομικοῦ κανόνος τοῦ Πτολεμαίου.

᾽Από ὅλα ὅμως τά ἀριστουργηματικά συγγράμματα τῆς κορυφαίας Ἑλληνίδος δέν διασώθηκε οὔτε ἕνα, πρός χάριν τῶν ἐχθρῶν τοῦ πνεύματος καί εἰς βάρος τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος πού τά στερήθηκε. Ὅσα δέν κάηκαν στίς ἰουδαιοχριστιανικές φλόγες, καταστράφηκαν κατά τήν πυρπόληση τῆς βιβλιοθήκης τῆς ᾽Αλεξανδρείας ἡ ὁποία ὡς γνωστόν ἔλαβε χώρα κατά τό 640 μ.χ. (....) κατά διαταγή τοῦ Χαλίφη ᾽Ομάρ, μέ τήν συνεργασία ὅλων τῶν μονοθεϊστῶν, Μωαμεθανῶν, Χριστιανῶν καί ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καί τό γενικό πρόσταγμα».

Ὡς πρός τόν ἰδιωτικόν βίον τῆς φιλοσόφου καί ἐπιστήμονος, οἱ μαρτυρίες τῆς ἐποχῆς μιλοῦν περί ἑνός ἀτόμου, κατέχοντος ὑψηλήν κοινωνικήν θέσι, τό ὁποῖον ἐχαρακτήριζε ἡ δίψα τῆς μαθήσεως, ἡ ἀρετή καί ἡ ἀποστροφή τῆς ἀκολασίας καί τοῦ πολυτελοῦς βίου. Χαρακτηριζόμενη ὡς «σεμνή παρθένος», οὐ-

δεμίαν σχέση εἶχε μέ τίς συκοφαντικές δυσφημίσεις πού ὁρισμένοι ἐξετόξευαν ἐναντίον της. «Πρωταγωνιστής» αὐτῆς τῆς συκοφαντικῆς ἐκστρατείας ὁ 'Αρχιεπίσκοπος 'Αλεξανδρείας Κύριλλος, ὁ ὁποῖος τήν κατηγόρησε γιά σχέσεις μέ τόν Ρωμαῖο διοικητή τῆς πόλεως, ἄνθρωπο πνευματικό πού συμμετεῖχε στήν ὕστατη προσπάθεια ὅπως περισωθεῖ τό πνευματικό μεγαλεῖο τῆς ἀρχαιότητος καί πού γι' αὐτό ἄλλωστε δέν... γλύτωσε οὔτε ὁ ἴδιος ἀπό τίς κακοήθεις κατηγορίες τῶν χριστιανῶν. Θά ἀναρωτιέται κανείς ποιό ἦταν ἀληθινά τό ἔγκλημα τῆς 'Ελληνίδας ἐκείνης πού τῆς ἐπέφερε τελικῶς τόν φρικτό θάνατο καί τόν δημόσιο... ἐξευτελισμό. Πράγματι, ἡ ΥΠΑΤΙΑ, διέπραξε κάποιο μέγα.. «ἔγκλημα», παρόμοιο τοῦ ὁποίου πολλούς ἀνθρώπους ὁδήγησαν στόν θάνατο, πρός δόξαν τῆς 'Ιουδαίας μητρός καί τοῦ υἱοῦ της. Τό «ἔγκλημά» της ἦτο ἕνα καί μόνον: Δέν ἐνέδωσε, δέν ὑπέκυψε, δέν συμβιβάστηκε μέ τό καταστρεπτικό καί βαρβαρικό «ρεῦμα» τῆς ἐποχῆς, πού συγκινοῦσε μόνον τόν ὑπόκοσμο, καί τά βδελυρά ὄντα, τίς δυστυχεῖς ὑπάρξεις ἑνός ἀνεπτυγμένου ἐμπορίου. Διότι ὅλοι γνωρίζουμε, πώς ὅταν κάποιος κινδυνεύει νά πνιγεῖ μέσα στόν βοῦρκο (βοῦρκος γιά τήν ὕπαρξη τοῦ ὁποίου δέν εὐθύνεται ὁ πολιτισμός), θά γαντζωθεῖ ἀναγκαστικά ἀπό τό ὁποιοδήποτε χέρι πού θά τοῦ προταθεῖ γιά σωτηρία. 'Ακόμα, κι ἄν γνωρίζει ὅτι θά τόν σπρώξει πιό βαθειά, πάλι «τό ρισκάρει»!

Τήν ἐποχή ἐκείνη ἀπό 'Ανατολῶν, ἐκινεῖτο «πρός δυσμάς» ἡ οἰκουμενική καί ἰσοπεδωτική... ἱεραποστολή, ὁρισμένων ἰουδαίων, πού εἶχαν δημιουργήσει σκοπίμως μία σήψη πρός εὐκολώτερη ἅλωση τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

'Η ΥΠΑΤΙΑ, ἄνθρωπος πνευματικός καί μέ ἑλληνική φιλοσοφική θεώρηση τοῦ σύμπαντος γαλουχημένη, δέν ἦτο δυνατόν παρά νά ἀρνηθεῖ νά ὑποκύψει. Παρέμεινε πιστή ὀπαδός τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, πρός πεῖσμα ὅσων προσπάθησαν νά τήν παρασύρουν μέ τό μέρος τους.

"Ομως ἐκτός ἀπ' ὅλα αὐτά, μία αἰσχρή καί χυδαῖα προσωπική πρότασις τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Κύριλλου, ἀπεκρούσθη, κι' ἕνας ἀκόμη λόγος προσβολῆς ὑπῆρχε. 'Η προσπάθεια τοῦ Κύριλλου νά ἀναδειχθεῖ «πνευματικός ἄνθρωπος» προσέκρουε στήν καταλυτική γιά ὅλους προσωπικότητα τῆς λαμπρῆς 'Ελληνίδας.

"Ετσι, κάποια νύχτα τοῦ 415 μ.Χ. (...) ὁ Χριστιανικός ὄχλος τῇ ὑποκινήσει τοῦ κλήρου καί μέ ἐπικεφαλῆς τόν 'Αρχιεπίσκοπο

Κύριλλο, ἀφοῦ σκότωσε τούς φρουρούς τῆς οἰκίας της, ὅρμησε μέσα... "Εκαψαν ὅσα ἔργα βρῆκαν μπροστά τους, συγγράματα ἀπερίγραπτης ἀξίας, τήν ἴδια δέ τήν ΥΠΑΤΙΑ τήν πῆραν, τήν ἔσυραν γυμνή στούς δρόμους, τήν βίασαν ὁμαδικά, τήν μαστίγωσαν, τήν ἔκαιγαν μέ πυρωμένα σίδερα, ἀκολούθως δέ, μετά ἀπό χλευασμούς καί ἄλλες ἐξευτελιστικές πράξεις τήν λυντσάρισαν, τήν ἔκοψαν κομμάτια-κομμάτια, πετώντας ὕστερα σέ σκυλιά τά τεμάχια τῆς σάρκας της, κι ὅσα ἀπέμειναν τά ἔριξαν στήν πυρά, σκορπίζοντας μετά τήν στάχτη τους στόν ἀέρα. Κτηνωδία ὅμοια τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἐγνώρισε κι ἐλπίζουμε νά μήν γνωρίσει ποτέ πιά ἡ ἀνθρωπότης! Τήν ἴδια ὥρα πού ἔκαναν αὐτά οἱ Χριστιανοί, οἱ τοκογλύφοι 'Εβραῖοι τῆς πόλεως... λάδωναν κάποιους προύχοντες, ἔτσι ὥστε ὁ φίλος της Ρωμαῖος διοικητής, νά κατηγορηθεῖ γιά... συνομωσία.

Τά ὅσα συνέβησαν στά 415 μ.Χ. (...).

Μόνο μέ τήν ἀναγραφή ἑνός τεραστίου, «ΑΙΣΧΟΣ!» μποροῦμε νά χαρακτηρίσουμε.

Τό πλέον αἰσχρό ὅμως τῆς ὅλης ὑποθέσεως, βρίσκεται στήν τύχη ἡ ὁποία ἐπεφυλάχθη, στόν «καλοκάγαθο» Κύριλλο

'Ο ἄνθρωπος αὐτός, τιμᾶται σήμερον παρά τῆς ἐκκλησίας ὡς... "Αγιος!!! 'Ακούσατε καλῶς Κύριοι. 'Ανοίγοντας τό «ἁγιολόγιο» τῆς ἐκκλησίας, τό ὄνομα φαντάζει φαρδύ-πλατύ:

"Αγιος Κύριλλος 'Αλεξανδρείας!!!.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

JULIUS STREICHER

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ

Julius Streicher

«Εἶμαι, ὁ πλέον ἐπικίνδυνος ἐχθρός τῶν ἑβραίων, ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἀντιπάλων των, καί ὁ πλέον ἀποφασισμένος διά τόν ἐκμηδενισμόν των. Εἶμαι ὁ φανατικώτερος τῶν ἀντισημιτιστῶν, διότι εἶμαι πρό πάντων πατριώτης. Ἀγαπῶ τήν Γερμανίαν καί θέλω νά προσφέρω εἰς αὐτήν κάθε δυνατήν προσπάθειαν πρός κατάπνιξιν οἱουδήποτε κινδύνου ἀπειλοῦντος τήν ἐλευθερίαν της, καί τήν προοδό της. Ἐγώ εἶμαι ἐκεῖνος ὅστις ἐνεφύσησαν κατά τήν χιτλερικήν ἐπανάστασιν εἰς τήν συνείδησιν τῶν μαζῶν τήν ἄμεσον ἀνάγκην τοῦ διακανονισμοῦ τοῦ ἑβραϊκοῦ ζητήματος, τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κινδύνου ὅστις ἀπειλοῦσε τήν ἀποσύνθεσιν τῆς Φυλῆς μας ἤ μᾶλλον τήν ὁλοκληρωτικήν ὑποδούλωσιν τῆς Χώρας μας εἰς τό Ἑβραϊκόν στοιχεῖον. Οὐδείς, λοιπόν, κατώρθωσε νά ἐκλαϊκεύσῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Γερμανικῆς γῆς μέ μίαν τοιαύτην ἔντονον ἐνέργειαν ὅσον καί ἡ ἰδική μας, αὐτήν τήν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι αἰτία τῆς δυστυχίας μας εἶναι οἱ ἑβραῖοι, καί ὅτι αὐτοί μίαν ἡμέραν ἀπειλοῦν νά κυριεύσουν τόν κόσμο.

Τό ἑβραϊκόν στοιχεῖον εἶναι ἐντελῶς ξένον ἀπό τήν Φυλή μας καί, ἐπί πλέον, δέν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν Φυλήν. Τό Ἑβραϊκόν αἷμα εἶναι χημική σύνθεσις διαφόρων παραπλανηθεισῶν Φυλῶν, ἐπί τό πλεῖστον ἐξωτικῶν. Ὁ ἑβραῖος δέν ὑπῆρξε νομαδικός, ἀλλά πάντοτε ἕνα παράσιτον προσκεκολλημένον εἰς ἄλλους λαούς. Τό γεγονός ὅτι πολλάκις ἐγκατέλειπε τήν γῆν ὅπου κατῴκει δέν ἀφορᾶ τήν ἑκουσίαν του ἀπομάκρυνσιν, ἀλλά τήν ἀνάγκην φυγῆς, διότι ὁ λαός ὁ ὁποῖος τόν ἠνείχετο καί τόν ἐφιλοξένει, ἐξαπατηθείς ὑπ' αὐτοῦ τόν ἐξεδίωξε. Τό ἀρνητικόν, λοιπόν, τοῦτο στοιχεῖον ἐνέσκηψε καί ἐμόλυνε τήν χώρα μας, αὐξανόμενον καταπληκτικῶς. Ἀλλά δέν ἀρκεῖ μόνον τοῦτο. Ἡ ἐξάπλωσις δέν περιωρίζετο μόνο μεταξύ αὐτῶν τούτων τῶν ἑβραίων, ἀλλά, δυστυχῶς, κατελάμβανε μέρος καί εἰς τήν γνησίαν γερμανικήν Φυλήν δι' αἱμομιξίας. Ὁ κίνδυνος λοιπόν ἦτο ἀπό πάσης φύσεως ἄμεσος, καί συνεπῶς ἔπρεπε νά τεθῇ τέρμα εἰς τήν ἐπικίνδυνον αὐτήν ἐξάπλωσιν τῶν τεκνῶν τοῦ Ἰσραήλ. Ἐξ' ἄλλου, ὅσον ἀφορᾶ τά ζητήματα τῆς χώρας, τόσον τά πολιτικά, ὅσον καί τά οἰκονομικά, οἱ ἑβραῖοι μολονότι δέν εἶχον οὐδεμίαν θέσιν εἰς αὐτά, διότι ἦσαν ἁπλῶς ξένοι οἱ ὁποῖοι δέν ἀπελάμβανον εἰμή τῶν δικαιωμάτων τῆς φιλοξενίας, ἀναιδῶς ἀνεμιγνύοντο εἰς τά ζητήματα ταῦτα καί ἐπωλεφοῦντο κερδοσκοπικώτατα πάσης περιστάσεως σχετικῶς. Καί ἀποτέλεσμα τῆς καταχρήσεως ταύτης τῶν δικαιωμάτων τῆς φιλοξενίας ἦτο ἡ διά τῆς πανουργίας των ἐπίτευξις πλείστων ὠφελημάτων ὑπέρ αὐτῶν καί εἰς βάρος τῆς χώρας μας. Καί ἡ πρωτοφανής αὐτή συμπεριφορά συνετέλεσεν ὥστε νά γεννῶνται ὀδυνηραί ἠθικαί ρήξεις, πλάναι καί ἀποτυχίαι πολλαπλασιάζουσαι τόσον τά ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ, τά συνήθειας, τά πάθη, τούς κανόνας τῆς ἀπό κοινοῦ ζωῆς, ὥστε κανείς νά μή δύναται νά διευκρινίζῃ αὐτό τό χάος, καί οἱ ἄνθρωποι νά φθάνουν εἰς σημεῖον ὥστε νά μή συνεννοοῦνται πλέον πρός ἀλλήλους. Αὐτή ἡ τακτική εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν διχόνοιαν μεταξύ τῶν κομμάτων, τήν διάλυσιν τῶν συνηνωμένων δυνάμεων, αἵτινες θά ὑπετάσσωντο μίαν ἡμέραν εἰς τόν ἑβραϊσμόν.

Ἐξ' ἄλλου ἡ παντοδυναμία τῆς Σιωνιστικῆς Λερναίας Ὕδρας εἶναι σήμερον (1933) ἀναμφισβήτητος. Τείνει νά ὑποδουλώσῃ ὅλους τούς λαούς τῆς γῆς, καί ἐνῶ διά τῆς παρ' αὐτῆς καλλιεργηθείσης μεθοδικῆς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς ἀνηθικότητος, διαφθορᾶς, ἀρνησιπατρίας καί ἐκφυλισμοῦ ἐν γένει καταπνίγει ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κόσμου τάς ἠθικάς τῶν κοινωνιῶν καί τῶν ἀτόμων βάσεις, ἐξαπολύει κατά

τῶν λαῶν τήν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας ἀπόγνωσιν πρός δημιουργίαν τρομακτικῶν κοινωνικῶν ἀνατροπῶν, διά νά ἐκπορθήσῃ μίαν ἡμέραν τά ὀλίγα τελευταῖα χαρακώματα τῆς ἀνθρωπότητος πρός πλήρη ὑποδούλωσίν της εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν. Ἡ ἀποκάλυψις ὅλων τῶν σκοπῶν καί ἐνεργειῶν τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως ἐδημιούργησεν εἰς ὅλα τά Κράτη καί δή εἰς τήν Γερμανίαν μίαν συστηματικήν ὑπό τήν ἡγεσίαν φωτεινῶν πατριωτῶν προσπάθειαν πρός ἀντίδρασιν κατά τῶν σκοτεινῶν τούτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προθέσεων. Μία τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ Σιωνισμοῦ ἀποβλέπει «εἰς μίαν διεθνῆ ἐξουσίαν τῆς ὁποίας ἡ διάταξις νά εἶναι τοιαύτη, ὥστε νά δυνηθῇ χωρίς νά τάς συντρίψῃ, νά περιλάβῃ τάς δυνάμεις ὅλων τῶν Κρατῶν τοῦ Κόσμου καί νά σχηματίσῃ τήν ὑπέρτατην Κυβέρνησιν. Εἰς τήν θέση τῆς παρούσης Κυβερνήσεως θά ἐτίθετο ἕν φόβητρον τό ὁποῖον θά ὠνομάζετο Διοίκησις τῆς Ὑπέρτατης Κυβερνήσεως. Αἱ χεῖρες του θά ἦσαν τεταμέναι πανταχόθεν ὡς ἁρπάγαι καί ὁ ὀργανισμός του θά ἦτο τόσον κολοσσιαῖος ὥστε ὅλοι οἱ λαοί κατ' ἀνάγκην θά ὑπετάσσοντο εἰς αὐτόν. Εἶχε, λοιπόν, ἀποβῆ καθαρῶς ἐγκληματικόν στοιχεῖον ὁ ἑβραϊσμός δι' ὅλον τόν κόσμον καί ἰδία διά τήν Γερμανίαν λόγῳ τῆς σημαντικῆς ἐξαπλώσεως εἰς τήν χώραν. Ἀμετακλήτως, λοιπόν, ἔπρεπε νά δοθῇ μία λύσις εἰς τό τρομερόν αὐτό πρόβλημα καί συνεπῶς νά ληφθῶσι ριζικά μέτρα πρός καταπολέμησιν τοῦ ἐφιάλτου τούτου: ὁ διωγμός του, ἡ ἐξόντωσίς του. Ποία ἐξοντωτικά μέτρα ἔπρεπε νά ληφθοῦν; Ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν εἰς τήν Χώρα μας καί ἡ ἐπιβολή αὐστηροτάτων περιορισμῶν εἰς οἱανδήποτε προσπάθειάν των ἤ ἁπλήν των κίνησιν. Δέν ἦτο δυνατόν ἕνας ἑβραῖος ν' ἀπολαμβάνῃ τά ἴδια πολιτικά δικαιώματα μέ ἕναν γνήσιον Γερμανόν, διότι ἡ ἠθική ἑνός ἑβραίου δέν ἀνήκει εἰς τήν ἠθικήν κάθε λαοῦ ἀλλ' εἰς μίαν εἰσαγωγήν εἰς τήν τέχνην τῆς ἀπάτης καί τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἔπρεπε, λοιπόν, νά ἐπιβληθοῦν τά μέσα ταῦτα καθ' ὅσον εἶναι, δίκαια καί ἀνθρώπινα διά ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπό τήν ἀπαίσιαν αὐτήν μάστιγα τῶν ἑβραίων. Ἐμπρός λοιπόν! Προσκαλῶ τόν Γερμανικόν λαόν καί κάθε Εὐρωπαϊκόν λαόν νά ἐπιδοθῇ εἰς τόν διωγμόν, χωρίς ἐπί ὥραν νά σταματήσῃ, ἕως ὅτου καθαρισθῇ ἡ φυλή ἀπ' αὐτό τό παράσιτον τό ὁποῖον ἀπομυζᾷ τό αἷμα μας (Δ. Ἄμυνα, 6,8 33).

«Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νά ἐπιτρέψωμεν συμμετοχήν τῶν ἑβραίων εἰς τόν πολιτισμόν μας, τοῦ ὁποίου τήν πηγήν καί τήν προέλευσιν ἀρνοῦνται;»

ΓΚΑΙΤΕ

«Δέν θά εὕρητε εἰς τούς ἑβραίους παρά ἕνα λαόν ἀμαθῆ καί βάρβαρον ὅστις συνενώνει ἀπό πολλοῦ τήν πλέον αἰσχράν φιλαργυρίαν, τήν ἀπεχθῆ δεισιδαιμονίαν μέ τό ἀκατανίκητον μῖσος δι' ὅλους τούς λαούς πού τούς ἀνέχονται νά πλουτίζουν. Εἶναι ὁ πλέον μισητός καί αἰσχρός λαός, ὅστις τολμᾷ νά ἐπεκτείνῃ τό ἀδιάλλακτόν του μῖσος ἐναντίον ὅλων τῶν Ἐθνῶν, νά ἐξεγείρεται ἐναντίον τῶν Κυρίων του, πάντοτε δεισιδαίμων, πάντοτε ἄπληστος εἰς βάρος τῶν ἀγαθῶν τῶν ἄλλων, πάντοτε βάρβαρος. Οἱ ἑβραῖοι εἶναι ἑρπετά κατά τάς δυστυχίας των καί αὐθάδεις κατά τάς εὐτυχίας των».

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΑΓΩΝ ΠΙΣΤΙΣ ΝΙΚΗ